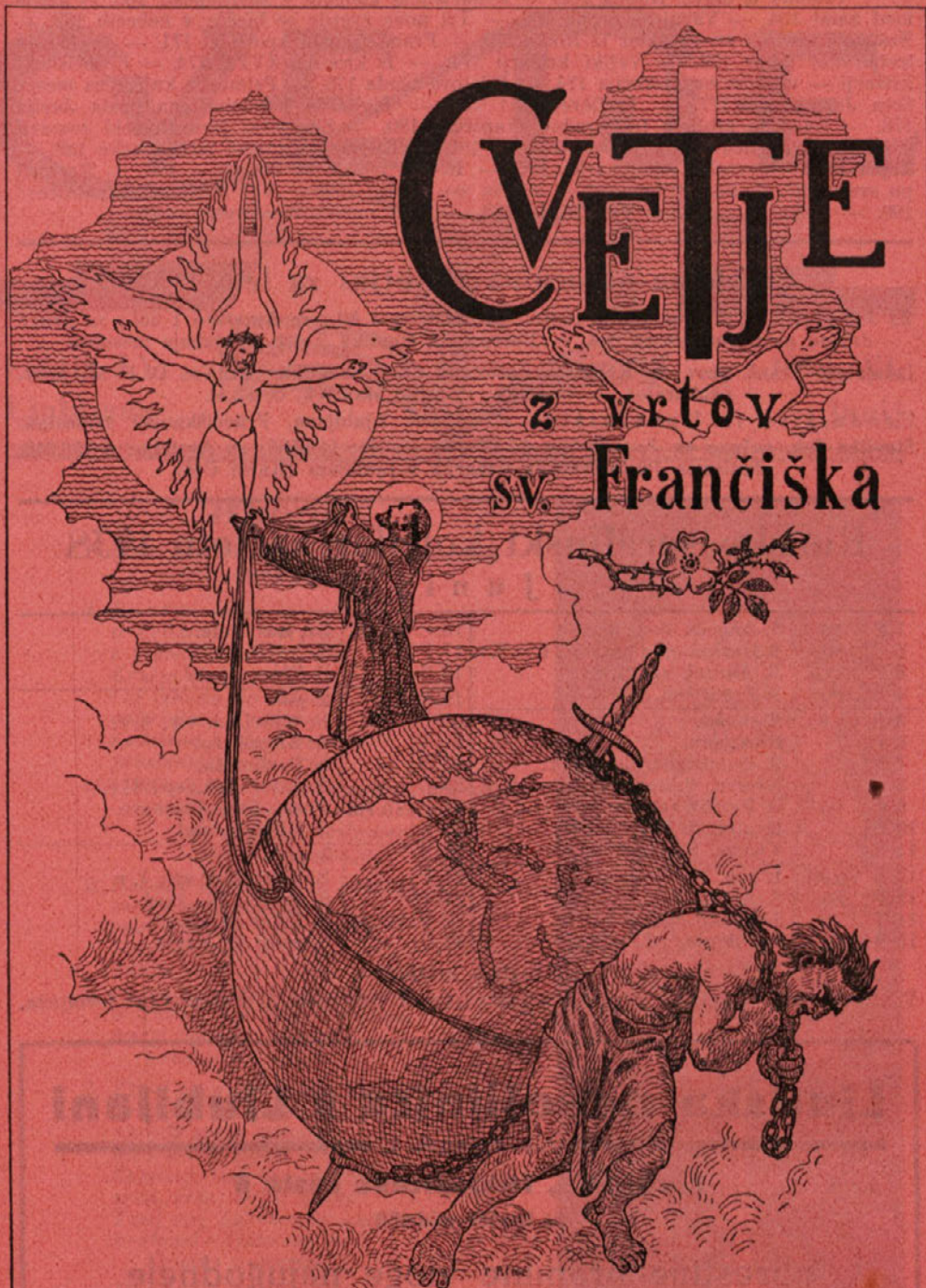

Letnik LV

Junij 1938

Štev. 6

Vsebina 6. štev.: Himna 161. — Evharistični kongres v Budimpešti 162. — Jezus med nami 164. — Varuj se greha 166. — Tri nove zvezde se blešče v nebesih 169. — Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte 170. — Frančiškanski apostolat 171. — Vabilo na tretjeredni tabor 173. — Veliki križarji 174. — Iz kronike ŽVFK 174. — Frančiškovi križarji — vzgojna organizacija 174. — Pilatova vlada 175. — Primerne knjige za mesec Sreca Jezusovega 177. — Tretjeredniki! 178. — Življenje kapucinskega brata Jurija 178. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 180. — Slovenski jeruzalemski romarji + nadškofu Jegliču za njegov smrti dan 181. — Dnevnik kitajske misijonarke 183. — Zopet nova slovenska misijonarka 185. — In naj molijo za mrtve ... 186. — Razgled po svetu 187. — Pax et bonum! — Mir in vse dobro! 189. — Več misijonskih poklicev! 190. — Kako je z novimi naročniki? 192. — Novi naročniki »Cvetja« 192.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1938

Za Jugoslavijo 15 din.; za Italijo 10 lir; za Avstrijo 3 šil.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno.

Izdajatelj: Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Angelik Tominec, O. F. M., prov. prokurator. — Urednik: P. Odilo Hajnšek, O. F. M.

Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495; za Italijo: 11/6580; za Avstrijo: A-156.946. Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč).

Rimsko serafinski koledar za leto 1938

J u n i j

1 S	PO.	S. Angela, dev., 3. r.	16 Č	VO.PO.	Sv. Reš. Telo.
2 Č	PO.	B. Herkulan in tov., sp., 1. in 3. r.	17 P		S. Adolf, šk.
3 P	PO.Čm.	B. Andrej, sp., 1. r.	18 S		S. Efrem, c. uč.
4 S	PO.	S. Frančišek, sp.	19 N		2. pob.
5 N	VO.PO.	Binkošti.	20 P	PO.	B. Mihelina, vd., 3. r.
6 P		Bink. pon.	21 T		S. Alojzij, sp.
7 T		B. Humiliana, dev., 2. r.	22 S		S. Pavlin, šk.
8 S		Kvatre. B. Baptista, dev., 2. r.	23 Č	PO.	S. Jožef Kaf., sp., 1. r.
9 Č		B. Pacifik in tov., sp., 1. r.	24 P	VO.PO.	Presv. Srce Jezusovo.
10 P		Kvatre. S. Marjeta, vd.	25 S		S. Viljem, opat.
11 S		Kvatre. S. Barnaba, ap.	26 N		3. pob.
12 N	VO.PO.	I. pob. Sv. Trojica.	27 P		B. Benvenut, sp., 1. r.
13 P	PO.	S. Anton Pad., sp., 1. r.	28 T		S. Irenej, šk., muč.
14 T		S. Bazilij, šk., c. uč.	29 S	VO.PO.	S. Peter in Pavel.
15 S	Čm.	B. Jolenta, vd., 2. r.	30 Č		Spomin sv. Pavla.

Razlaga kratice:

VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge najugodnejše

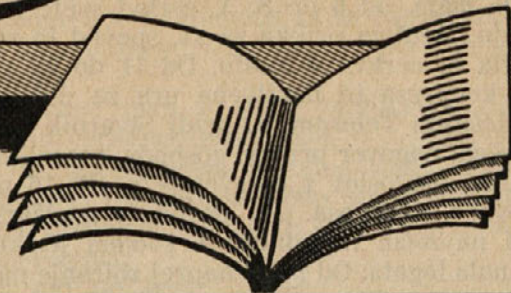

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po **4%**, proti odpovedi **5%**

CVESTE

Letnik LV.
Ljubljana

1938 - VI.
Junij

Himna

34. mednarodnega euharističnega kongresa
v Budimpešti 1938

1. Po vsem svetu se radujete,
v Kristusa ki verjete,
s pesmimi poveličujte
Kralja slave tolike!
Od izhoda do zahoda
osi rodovi Kristusa
radostno kleče Gospoda
proslablajte od srca!

ODPEV: Kristus v svetem Zakramentu,
vez ljubezni, klic naš čuj:
po ljubezni testamentu
naša srca zedinjuj!

2. Nekdaj k nam se je ponižal,
radi nas postal otrok;
radi nas kot žrtev križal
Sina svojega je Bog.
Znova zdaj tu k nam prihaja,
spremlja nam življenja pot,
v Hostiji nas skrit pomlaja,
smrti varuje Gospod.

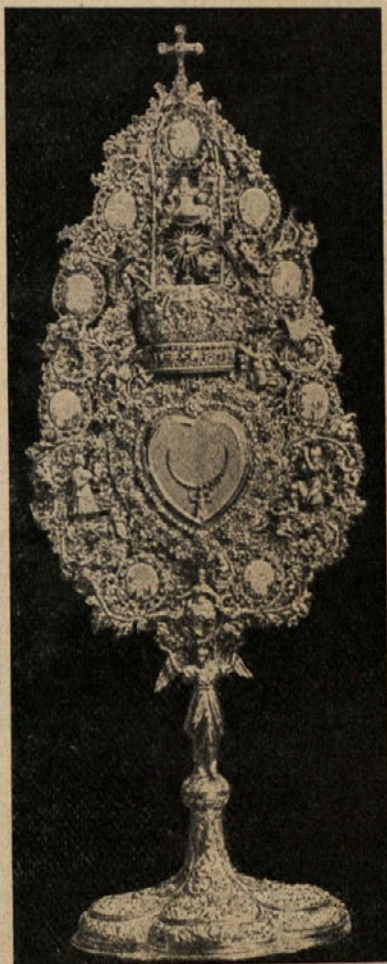
Kristus v svetem ...

3. Vžgal je v srcih duh hudobni
bratomorski vojni srd,
narodi sveta sodobni
med seboj gojijo črt.
Zapovej, naj kar utihne
srda, črta, vojsk vihar;
Tvoj naj Zakrament nam vdihne
bratovske ljubezni žar!

Kristus v svetem ...

4. Prav spokorno te rotimo,
daj, Ljubezni žrtev, daj,
gani srca, da ljubimo
Tebe, Jezus, vekomaj.
Bogoskrunskih vseh zločinov,
prosimo, zavrni val;
spokorjenih srca sinov
naj bi ti zedinjeval.

Kristus v svetem ...

Največja skrivnost — vseh vernih
sladkost pred nami stoji:
monštranca — v lepoti kraljevski
žari

Evharistični kongres v Budimpešti

Spored slovenskih pobožnosti.

1. Sreda, 25. maja: Prihod v Budimpešto s posebnim vlakom ob 17.

2. Četrtek, 26. maja, od 5 do 8: V cerkvi svete Elizabete sv. maše v poljubnem sporedu. Medtem prilika za sv. spoved in za sv. obhajila. Od 8 do 11 ogled mesta in cerkvá v mestu. Od 11 do 12 v isti cerkvi otvoritvena slovesnost kongresa in molitvena ura za duhovnike: pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom »O pridi Stvarnik sveti Duh«, litanije presv. Srca Jezusovega, nagovor prevzv. gospoda knezoškofa lavantinskega, molitve za duhovnike, blagoslov z Najsvetejšim. Ob 16 prvo javno zborovanje v dvorani evhar. kongresa. Po govoru v madžarskem jeziku pozdravijo zastopniki navzočih narodnosti v svojem jeziku kongres in sv. očeta v osebi kardinala legata. Od pol 9 naprej zbiranje na mestu, od koder bo razgled na nočno procesijo na Donavi. Ob 20 evharistična procesija z ladjami na Donavi.

3. Petek, 27. maja: Od 5 naprej sv. maša in pridiga za sv. spoved kakor prejšnji dan, vse v svetišču sv. Elizabete. Ob 7 v cerkvi sv. Elizabete: pridiga msgr. Ksaverja Meška, župnika in dekana v Selah pri Slovenj-gradu: »Evharistija vez ljubezni«; sv. maša prevzv. g. knezoškofa lavantinskega dr. Ivana J. Tomažiča; med sveto mašo ljudsko petje, sv. obhajilo; po sv. maši blagoslov z Najsvetejšim. Ob 11 slavnostno zborovanje za Slovence v dvorani Budai-Katholikus. Zborovanje otvori prevzv. gosp. knezoškof dr. Ivan Tomažič! I. govornik: dr. Josip Leskovar st.: »Presv. Evharistija in kat. edinstvo«; II. govornik: dr. Albin Šmajd: »Obnova kat. družin po presv. Evharistiji«. Ob 15 drugo javno zborovanje v dvorani evharističnega kongresa. Po slavnostnih govorih pozdravi navzočih narodnosti v lastnih jezikih. Ob 20 večerna pobožnost v cerkvi sv. Elizabete: pridiga župnik Jernej Podbevšek iz Škofje Loke: »Presv. Evharistija kruh življenja«, pete litanije pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom, blagoslov. Ob tričetrt na 11 ponoči samo za moške na Trgu junakov (Hősök tere) skupno češčenje Najsvetejšega s sv. mašo za vse narodnosti. Ob 24 na Trgu junakov: polnočnica in skupno sv. obhajilo za moške.

4. Sobota, 28. maja: Od 5 dalje sv. maše in drugo kakor prejšnja dneva. Ob 7 v cerkvi sv. Elizabete: prevzv. nadškof dr. Josip Ujčić: pridiga »Presv. Evharistija in molitev«; sv. maša nadškofa g. dr. J. Ujčiča, med sv. mašo ljudsko petje, sv. obhajilo, po sv. maši blagoslov z Najsvetejšim. Po sv. maši molitve za združenje vseh kristjanov. Od 9 do 11 prilika za ogledovanje mesta. Ob 11 v dvorani Budai-Katholikus: drugo slavnostno zborovanje za Slovence. I. govornik: dr. Stanislav Žitko, predsednik Narodnega odbora Katoliške akcije v Sloveniji, Ljubljana: »Presv. Evharistija v življenju posameznika«. II.: Pozdravni govori. Ob 16 tretje javno zborovanje v evharistični dvorani z istim sporedom kakor prejšnja dneva. V imenu Slovencev pozdravi kongres univ. prof. dr. Viktor Korošec iz Ljubljane na enem izmed popoldanskih javnih zborovanj. Ob 20 slavnostne verske gledališke predstave in evharistična zborovanja za vse narodnosti.

5. Nedelja, 29. maja: Od 5 do 8 v svetišču sv. Elizabete sv. maše in prilika za sv. spoved in sveto obhajilo. Ob 9 sv. maša papeškega legata kardinala Pacellija na Trgu junakov in skupno sv. obhajilo. Ob 16 evharistična procesija od bazilike do Trga junakov in drugo kakor na skupnem sporedu. Ob 23 približno odhod iz Budimpešte.

Za evharistični album, ki izide v spomin 34. mednarodnega kongresa v Budimpešti, je v imenu vseh Slovencev poslal svoj prispevek dr. Stanislav Žitko iz Ljubljane. Sestavek bo tiskan v slovenščini z madžarskim prevodom.

Splošne opombe.

Svetovni kongres v Budimpešti ni za radovedne izletnike, ampak za božjepotnike, ki hočejo dneve v Budimpešti porabiti za utrditev svoje vere v presv. Evharistijo.

Vsak udeleženec imej s seboj molitvenik dr. Gregorija Pečjaka »Večna molitev« in cerkveno pesmarico.

Priporoča se udeležencem narodna noša. Samo narodne noše in uniformirane skupine ter zastave bodo smele stopati v evhar. procesijo in bodo tudi glede prostorov pri javnih skupnih prireditvah imele prednosti pred drugimi udeleženci.

Udeleženci naj po možnosti opravijo sv. spoved doma, ker se ne ve, koliko spovedancev bo moglo opraviti svojo pobožnost na kongresu.

Pesmi, ki jih bomo peli Slovenci pri sveti maši in med procesijo, bomo pravočasno sporočili udeležencem.

MOLIMO, BRATJE, da bo 34. svetovni evharistični kongres, ki bo od 25. do 29. maja 1938 v Budimpešti, rodil obilne sadove v čast našega Zveličarja in v zveličanje duš.

Molitev.

Gospod Jezus, Ti si nam tukaj v presv. oltarnem Zakramentu zapustil spomin svojega trpljenja in vez svoje ljubezni. Ponižno prosimo Tvojega blagoslova za svetovne evharistične kongrese. Daj jim popoln uspeh in podeli posebno svetovnemu evharističnemu kongresu v Budimpešti, da bo prinesel hrepenenče pričakovano zarjo miru in edinost med narodi v Tvoji ljubezni. Amen.

Popolni odpustek prejme vsak, ki kjerkoli (do 29. maja letos) po opravljeni spovedi in sv. obhajilu obiše javno cerkev ali kapelo ter tam moli za uspeh svetovnega evharističnega kongresa in po namenu sv. očeta.

Slikal: P. Blaž Farčnik OFM

Sv. Paškal Bajlonski,
zaščitnik evharističnih kongresov

Odpustek 300 dni prejme vsak, ki ta čas moli za uspeh svetovnega evharističnega kongresa, in sicer lahko dobi ta odpustek tolikokrat, kolikorkrat opravi molitev.

Odpustek 300 dni prejme tudi vsak, ki v namene svetovnega evharističnega kongresa napravi kako dobro delo ali komu podari kak dar, to zadnje velja tudi še po sklepu kongresa (po 29. maju 1938). (Pij XI., 7. marca.) (Odobril škof. ordinariat v Ljubljani, 31. marca 1938, št. 1696.)

Opomba. Ker ni mogoče gornje molitve tiskati na posebnih podobah, naj si jo vsak sam prepíše na majhen listič in naj jo večkrat opravlja. Posebno dobro delo stori, kdor jo večkrat prepíše in razdeli drugim. Prav bi bilo, če bi se opravljala tudi skupno po zavodih, samostanih, pri pobožnostih v cerkvi, pri shodih cerkvenih organizacij itd. Z molitvijo in dobrimi deli lahko vsakdo sodeluje pri uspehu tega kongresa.

P. TARZICIJ:

Jezus med nami

Omahnila mu je roka in jezik mu je onemel; srce mu je zastalo in nehalo biti, da se spočije od bridkosti, ki jih je moralo prestati. Patru Regalatu, mislim, ki me nanj veže sto in sto hvaležnih spominov. Najgloblje v duši pa so mi ostale besede, ki mi jih je bil govoril takrat, ko me je v Nazarijih sprejel v frančiškanski red. Ozirajoč se na življenje mojega redovnega patrona sv. Tarzicija, ki je umrl mučeniške smrti za Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu, mi je dejal: »Tudi tvoje življenje bodi vse posvečeno Jezusu v presveti Evharistiji. Zanj delaj v noviciatu, v klerikatu in pozneje med ljudstvom, zanj živi in zanj tudi umri!«

Besede, vredne takega častilca presvetega Rešnjega Telesa, kakor je bil pokojni p. Regalat. Bog mu bodi plačnik!

Izpolnjujoč njegovo veliko naročilo, napišem nekaj besed.

*

V mestu na Nemškem je bilo. Na otroškem igrišču sredi velikega parka se je igral majhen otrok. Z rokami je brozgal po pesku, v katerega je nanosil vodo, da bi si iz blata postavil hišo, grad in Bog ve kaj še vse. Pa je prišel tam mimo imeniten gospod v lepi obleki in z rokavicami na rokah. Ko ga je otrok zagledal, mu je z veselim obrazom stekel naproti, prožeč mu svoje umazane roke v pozdrav. A gospod za to ni maral. Sunil je jezno otroka od sebe in kletev izgovarjajoč je odšel naprej. Otrok je ostrmel. Obstal je kot v zemljo prikovan. Žalosten je zrl za odhajajočim gospodom, ki za njegov otroško-nežen pozdrav ni maral in solze razočaranja so se mu vlinele po licih. Z bolestjo v duši se je vrnil k prejšnjemu delu.

Kaj ta otrok ni, kakor naš Zveličar, ki nas mimo idoč iz tabernaklja tolikokrat pozdravlja, tolikokrat k sebi vabi in kliče: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in jaz vas bom poživil«, pa mi za ta njegov klic ne maramo in gremo naprej? Sto in stokrat smo morda že pogledali na uro na stolpu, ne da bi se za kratek hip pomudili pri Njem, ki pod stolpom v tabernaklju med nami prebiva kot jetnik ljubezni, kot žrtev za nas. Sto in stokrat smo morda že šli mimo cerkve, ne da bi za nekaj trenutkov stopili k Njemu, ki je hotel vedno med nami ostati v podobi kruha.

Ne bodimo kakor oni gospod, ne pojdimo mimo Gospoda brez pozdrava, ne pozabimo Jezusa v tabernaklju, v tej ječi ljubezni. Prihajajmo

k njemu, prihajajmo radi, prihajajmo v težkih urah življenja, v temnih trenutkih žalosti in nemoči. Obiskujmo ga! Obiskujmo z ljubeznijo, pogosto in pobožno!

K pogostemu in pobožnemu obiskovanju Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu nas vzpodbuja misel, da je Jezus naš kralj. Kralj, ki dober in mil med nami prebiva in vlada, ne da bi nas — svoje podložne — stiskal in izžemal, temveč da deli pravico in obilno rešenje. Če pride kam zemeljski kralj, kajne, kako leti vse skupaj, da bi ga pozdravili, ga videli in si, če le mogoče, izprosili milosti in dobrot. V naši sredi pa prebiva Kralj vseh kraljev, bogat za vse, ki ga kličejo, in vendar, kaj vidimo! Sto in tisoč jih hodi z žalostjo in bolestjo v srcu, z nemirom in nesrečo v duši mimo Jezusa, pa ne da bi ga hoteli spoznati, ne da bi

Bodi pozdravljen zlati moj dan!

ga obiskali in si zaželeli od njega besedo miru in tolažbe. Vzdihujejo pod težo trpljenja, vpijejo v nezadovoljnosti in nepokoju srca; a da bi za mir in pokoj duše prosili Jezusa, kralja in kneza miru, ah, tega nočejo, ker pač nočejo, da bi on vladal nad njimi.

Mi pa, ki Jezusa ljubimo, mi, ki želimo biti njegovi zvesti učenci, mi, ki ga priznamo za svojega Gospoda in Kralja, nikar ga ne pozabimo! Prihajajmo k njemu, prinašajmo mu vse svoje skrbi in boje, pripovedujmo mu o svojih križih in težavah in prosimo ga, naj nas nikdar ne zapusti.

K pogostemu in pobožnemu obiskovanju Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu nas vzpodbuja dalje misel, da je Jezus naš oče. Povejte mi, kateri dobri otrok ne ljubi svojega očeta, kateri dobri otrok ne biva rad pri očetu, kateri dobri otrok ne misli na svojega očeta in ga ne obiskuje, zlasti v boleznih in trpljenju? — In kako bi mogli mi, ki nam je beseda ljubezni in zvestobe do Jezusa tolikrat na jeziku, pozabiti svojega Očeta v tabernaklju, v ječi ljubezni, kjer poln usmiljenja čaka na izgubljene sinove, jih objema, jim odpušča ter jih hrani s svojim lastnim mesom. O ne! Takega Očeta mi zvesti otroci ne bomo pozabili. Zato pa le pridimo in obiskujmo ga v tabernaklju!

Božjega Zveličarja v presvetem oltarnem Zakramentu naj bi obiskovali pogosto in pobožno tudi zato, ker je naš prijatelj. »Jezus, naš ljubitelj«, tako molimo v litanijah presvetega Jezusovega Imena. — Jezus, naš prijatelj! Kako velika, kako sladka misel! Človeško srce hoče

ljubiti in biti ljubljeno. Po prijateljski ljubezni hrepeni, a je žal na svetu tako malo pravih in zvestih prijateljev. Jezus pa je naš večno nam zvesti prijatelj. Z njim se ne da nič primerjati. Zakaj »vrednosti njegove zvestobe ne odtehta ne zlato in ne srebro« (Eccli. 6, 15). On nas ne zapusti, četudi mi zanj tolikokrat ne maramo. »Čakam, da bi se me kdo usmilil, pa ga ni; iščem, da bi me kdo potolažil, pa ga ne najdem.« Tako toži Jezus v tabernaklju, mnogokrat od vseh zapuščen. — Ne pozabimo ga v bodoče! Ne pustimo svojega najboljšega in najzvestejšega prijatelja samega. Prihajajmo k njemu, obiskujmo ga pogosto in pobožno.

Pa ne samo prijatelj — Jezus je tudi naš brat. Z njim kličemo vsak dan proti nebu: abba — Oče — Oče naš... Toda ta naš brat je v ujetništvu, je v ječi ljubezni. Ali ga bomo, če smo mu pravi in dobri bratje, pustili samega in zapuščenega? Kako bi mogli kaj takega storiti! Zato pa le pojdemo k njemu pozdravljat ga in ga prosit pomoči.

V ponižni ljubezni in v ljubeči ponižnosti prihajajmo radi k Jezusu, obiskujmo ga pogosto v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa. Naša prva beseda pa vsakikrat bodi: Gospod Jezus, pozdravljen! Vsaka želja, vsaka misel in beseda; vsak pogled in korak, vse delo in križ in trpljenje zate; vsa ljubezen mojega srca bodi zate, moj Gospod in moj Kralj, moj Bog in moje vse.

P. GVIDO:

Varuj se greha

V zadnji številki »Cvetja« smo se na tem mestu razgovorili o domači in družinski pobožnosti. To družinsko pobožnost in njen vpliv na človeka in družino pa ubija greh, ta grozna velesila v človekovem življenju, ki ruši stebre vere, spodkopava opore resnično krščanske molitve, prevrača oltarje src, podžiga ogenj strasti, mori vse, kar je v človeku plemenitega. Zato bo prav, da se bomo nekoliko o grehu pomenili.

Ali biva greh? Ali ni to vprašanje brez vsakega pomena? Kdo naj resno o tem dvomi? In vendar ni to vprašanje brez pomena v času, ki v njem živimo. Tisoči in stotisoči se smehljajo, ko slišijo besedo: greh. Tisoči in stotisoči se ne zavedajo več ne krivde, ne greha. Tisoči in stotisoči so spodkopali temelje krščanskih zapovedi, ki zahtevajo, da naj živimo krščansko življenje, in ki nas uče, kako naj to življenje živimo. Smo v času groznih potvorb. Čednost je prekovana v greh, greh v čednost.

Kaj greh! Tako nam udarja na ušesa od vseh strani. To vendar ne spada več v naš čas, v čas prosvitljenosti, v čas vede, znanosti, napredka in svobode. Pojmi greha so že davno zastareli. Nepoštenje in goljufija, greh? Ne, to je trgovska prebrisanost, varstvo svoje koristi, izrabljanje ugodne prilike, nujna posledica konkurence, vztrajnost v boju za obstanek. Tatvina, greh? Ne, to je pravica, ki jo imam do premoženja in posesti in lastnine. Sovraštvo in jeza, greh? Ne, to je značaj, to je varstvo svoje lastne časti, spoštovanje do samega sebe. Nečistost, greh? Ne in tisočkrat ne. To je zdrava, samorasla čutnost, živa narava, tako mora biti. Oskrunitev in zloraba zakona, greh? Ne, to je modrost, nežna obzirnost in skrb za ženo in otroka. Nezmernost, greh? Ne, to je veselo življenjsko razpoloženje, umevanje življenja, pozabljenje zla in bede. Zakonska nezvestoba, greh? Ne, to je poudarek svobode, izrabljanje in izživljanje osebnosti, za kar ima vsak pravico.

Tako se glasi moderni nauk in moderne zapovedi o nramnosti za sto in stotisoče. Tako odmeva iz sedanje umetnosti in literature. Tako

oznanjuje dan za dnevom celevmu svetu brezverno in nenravno časopisje. Tako žive junaki in junakinje modernih romanov. Tako hodijo preko gledaliških odrov. In kolikor bolj glasno in brezobzirno in brez sramu se poudarjajo in zagovarjajo ta načela, toliko bolj burno in viharno je ploskanje ter odobravanje občinstva. Sv. oče in z njim vred škofje so slikali s pretresljivo odločnostjo in odkritosrčnostjo npravne razmere in zablode časa, jasno so povedali, da je ta zli duh časa zastrupil že mnogo katoliških kristjanov. Koliko katoliških žena in mladenk, mož in mladeničev izgovarja s pravo ogorčenostjo površno besedo, ki naj omami vest: jaz ne najdem nič slabega na tem. To spada k napredku in kulturi, ki jo zahteva moderni čas. Tako naziranje tudi v naših vrstah nas sili, da si zastavimo vprašanje: Ali biva greh? Greh biva, tako nam odgovarja pogled v nas same.

Nekaj posebnega je, da se tako radi pečamo z dnevi svoje mladosti. Kolikokrat hodi mladost v svojem zlatem blesku mimo naših oči, ko nas tare teža dneva. Kolikokrat utripa srce v vihnem hrepenenju po blaženih otroških dnevih, ko nam stre železni korak življenja marsikatero upanje, ki je napolnjevalo naše srce. Kolikokrat se prikrade iz stiskanih, borečih se prsi vzdih: O, blažene sanje otroških let, vrnite se vsaj enkrat še nazaj! Kaj vendar hočemo? Ali nismo veseli, da smo sezuli obuvale otroške dobe, da smo postali veliki in polnoletni? Gotovo! In vendar gre in hodi naše hrepenenje nazaj. Kaj vendar iščemo? Radi bi uživali blaženi mir otroških let, let brez težav, let brez boja, let brez skrbi in notranjega razdora. Dobro smo čutili, kako je z leti v nas nekaj raslo, kar nam je delalo težave. Čutili smo, kako se v nas vzbuja in probuja postava mesa, ki se upira duhu. Spoznali smo, da je življenje vroč boj brez miru in počitka. Glas vesti nas je poučil, da smo morali v bridkosti priznati: greh biva.

In kdo bo preštel vrsto onih, ki se ozirajo nazaj na dneve svojega otroštva z žalostjo in bolestjo. Pred njimi leže ti dnevi s svojo preprostostjo in prisrčnostjo, s svojo prostodušnostjo in odkritosrčnostjo, s svojimi šalami, igrami in svojim jasnim smehom, s svojo srečo in blaženostjo, s svojimi tisočermi sonci in svojo radostjo. In danes? Kam je vse to izginilo? Slana je padla v vrt cvetja mladosti in ovenelo je mladost povabila svojo glavico. Nekega dne se je kača priplazila v raj otroške in mlade duše, prilizovala se je in šepetala: »Vzemi, jej in oči se ti bodo odprle in enaka boš Bogu.« In nesrečni človek je jedel in oči so se mu odprle in spoznal je, da je oropan vsega. Iz srca je zbežala ljubezen do Boga, strta je bila nedolžnost in čistost, razbita sreča in blaženost mladosti. Samo še objokovati si mogel v mirnih, tihih nočeh bolečino, ki je tako silno hudo žgala. Toda iz tihote te bolestne ure je kričala vest: Greh biva!

Mogoče si še bolj globoko padel; mogoče si postal suženj strasti, hlapec pregrehe? Kakšno življenje! Pasti, vstati, zopet pasti, zopet vstati, še enkrat pasti in končno obležati. Kako je bila duša vsa razbičana in razmesarjena. Sto in stokrat si mogoče klical: ni greha; ne, greha ni. A vedno na novo je prodril glas vesti z nezlomljivo silo in ti klical: greh je; greh, ki te žene v pogubo, greh, ki te sili v obup, greh, ki te dela nesrečnega v času in večnosti.

Poglejmo v nas same in priznali bomo, da greh biva. Spoznali bomo, kako resnične so besede, ki jih beremo v tretji knjigi Kraljev (8, 46): »Ni ga človeka, da ne bi grešil.«

Greh biva. To nam potrjuje pogled okoli nas.

Zgodovina vseh narodov in vseh časov je tudi zgodovina greha. Kamorkoli se ozremo, povsod najdemo oltarje; in iz oltarjev teče daritvena

kri v potokih. Oltarji in daritvena kri pa sta priznanje krivde in greha, sta krik človeštva: greh biva. In ako pravijo, svetovna zgodovina je svetovna sodba, potem nam zopet zgodovina pove, da greh v resnici biva. Spomnimo se samo na dva slavna naroda starega veka, na Grke in Rimljane. Eni, svetovna država duha, drugi, svetovna država moči. Oba naroda sta padla v grob, zadeta v mozeg od npravne gnilobe in izkvarjenosti, in nad obema groboma sta božje razodetje in zgodovina zarezala v nagrobni spominek besede: »Plačilo greha je smrt, propad.«

In če se iz velikega kroga svetovne zgodovine razgledamo po svoji najbližji okolici, ali se nam odpre drugačna podoba? Ali ne opazimo greha, rekel bi, na vseh koncih in krajih? Ali ne vidimo, kako slavi greh svoje zmagoslavje? Ali je še kaj svetega, kar se ne bi teptalo in metalo v blato? Ali je še katera zapoved, ki je ne bi ljudje prestopali? Ali je še kakšen greh, ki ne bi cvetel? Le odprimo svoje oči in ušesa ter poslušajmo, kaj ljudje govorijo, in pogledjmo, kaj ljudje delajo, pa nam bo jasno, kako silna moč je greh.

Pa če bi se zaprl v svojo sobico in z nikomer več občeval, ako ne bi hotel ničesar več videti in slišati o svetu, pa bi vzel v roke časopis, bi zakričal v bolesti, ker obhaja greh tako velikansko zmagoslavje. Ali ni časopis pogostokrat imenik in zapisnik greha? Koliko zločinov sporoča dan za dnevom. Umor in uboj, nečistost in pijanost, nezvestoba in prešuštvo, goljufija in oderuštvo se vrste v nepregledni vrsti. Kolikor več strani, toliko več greha vsake vrste. Najbolj strašno pa je dejstvo, da se hudobija in zlobnost odigravata kar javno. Dandanes se grehu ni treba več skrivati. Popolnoma mirno lahko stopi na cesto. Nešteti se za to ne zmenijo več, se nad tem ne pohujšujejo. Nasprotno, ponižujejo in smešijo tiste, ki so še toliko srčni, da svoj glas povzdignejo proti taki nesramnosti in nastopijo proti njej.

Zazrimo se v sebe ali okrog nas, pa se bomo uverili, da greh biva. Otroci tega sveta se smejejo. Naj se le smejejo. Tako so se smejali, ko je Noe gradil svojo ladjo. Toda njihov smeh je utihnil, ko je nastal vesoljni potop in jih uničil. Tako so se smejali, ko so v Sodomi in Gomori dovrševali svoja grozna dejanja. Toda njih smeh je utihnil, ko je padel ogenj z neba in so poginili v njegovih plamenih. Tako so se smejali, ko je prišel Odrešenik in pridigal o grehu in krivdi, ko je klečal na Oljski gori in so polzele solze po njegovem obličju. Smejali so se, ko je visel na križu. Toda njih smeh je potihnil, ko je prihrumela nad Jeruzalem strašna katastrofa in nesreča, v kateri je izgubilo življenje nad milijon ljudi. Tako se bodo ljudje smejali do konca dni, a njih smeh bo potihnil, ko se bo na nebu prikazalo zmagoslavno znamenje sv. križa. Molčali bodo. Ne! Njih zadnji smeh se bo prevrgel v obupni klic: »Ve gore, padite na nas; vi hribi, pokrijte nas!«

Naj resnice, ki smo jih razmislili, varujejo naše družine in vse njihove člane vsakega greha, da bo naš narod zdrav in krepak preživel svoje življenje in pisal svojo zgodovino, ki naj bo zgodovina neomajane zvestobe do Boga.

Tri nove zvezde se blešče v nebesih

Na velikonočni visoki praznik je sv. oče Pij XI. proglasil tri nove svetnike: Andreja Bobola, Janeza Leonardi in Salvatorja iz Horte.

Prvi, Andrej Bobola, je iz reda jezuitov in je slovanskega rodu. Rojen je bil l. 1591. na Poljskem. V 19. letu svoje starosti je stopil v jezuitski red. Bil je edini moški potomec v družini, pa je vendar ime družine veliko bolj povzdignjeno, kot bi šli njeni potomci skozi stoletja. Preživel je strahovito versko preganjanje in je umrl kot mučenik.

Drugi svetnik je Janez Leonardi, ustanovitelj klerikov Matere božje. Rojen je bil l. 1541. v Italiji. Bil je velik prijatelj sv. Filipa Nerija. Umrl je v Rimu l. 1610. Gospod ga je poveličal z mnogimi čudeži.

Trije novi svetniki:

Sv. Andrej Bobola, D. J., sv. Janez Leonardi in
sv. Salvator iz Horte O. F. M.

Tretji svetnik je Salvator iz Horte. Rojen je bil v Španiji leta 1520. V 21. letu je prosil za sprejem v frančiškanski red. Potrkal je na samostanska vrata v Barceloni, kjer je bil sprejet za samostanskega brata. Poln ponižnosti in ljubezni do križanega Zveličarja je umrl 18. marca l. 1565. Njegov življenjepis bo prinašalo »Cvetje« v prihodnjih številkah.

P. EVSTAHIJ O. F. M.:

Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte

Kratek opis življenja frančiškanskega brata láika.

Italijanski izvirnik so bili v namen zasvetničenja ali kanonizacije oskrbeli manjši bratje v Rimu. Delce je izšlo letos pred veliko nočjo v letu kanonizacije 1938.

Svetnik.

Vedno je bilo kaj takih ljudi, kateri niso prav nič doumeli duhá, ki je oživiljal prvotno krščanstvo in ki se razvija naravnost iz njega. Le-ti so zato hoteli videti v pobožnosti kristjanov do svetnikov ostanek ali povratek starodavnega mnogoboštva, novo obliko praznovernega malikovanja.

Nadnaravno življenje (kaj drugega ni svetost) in pa skupnost med tistimi, ki so poklicani k istemu nadnaravnemu življenju, to je vzajemnost vseh kristjanov, ostanejo za takšne ljudi besede brez smisla.

Svetniki, katere kristjani dvignejo na svoje oltarje, nimajo nič skupnega z bogovi, katerih žrtvenike so bili razrušili, krščanski svetniki niso niti bogovi niti maliki, so ljudje te zemlje; toda ljudje, ki so po svoji ljubeči zvestobi do edinega pravega Boga in po zasluženju Jezusa Kristusa bili povzdignjeni v življenje Milosti; to je v polnost bitja, po kateri, kakor po novem rojstvu, postanejo deležni življenja božjega; so ljudje, ki je v njih človeška narava prejela obogateno, katero je v Bogu prerodenje, ki so mu bila široko odprta vrata vstopa proti izvisenemu cilju, proti nadčutnemu namenu v Bogu. »Veselo oznanilo«, katero je oznanil Jezus, je to, da On vsem tistim, ki verujejo v Njegovo ime, podeli »pravico, da postanejo otroci božji« (Jan. 1, 12): darilo največjih in najdragocejših obljub, ki nam jih je naklonil Kristus, je to, da »postanemo deležni božje narave« (II Petr. 1, 4). »Karkoli boste prosili Očeta v mojem imenu« — nam je rekel Jezus — »to bom storil, da se poveleča Oče v Sinu.« (Jan. 14, 13.) Človek, ki živi združen z Bogom ter se udeležuje zasluženja Jezusa Kristusa, more izvrševati reči in doseči cilje, kakršnih ne more samó s svojimi naravnimi močmi.

In ker tisti, ki si prilastijo sadove odrešenja in postanejo posinovljeni otroci božji, sestavljajo skupaj ono skrivnostno telo Jezusa Kristusa, katero obsega vernike vsega prostora ter vseh časov v nadnaravni skupnosti, ki je podobna tisti, katera v naravnem redu veže skupaj celice živega telesa, se sveta Cerkev na zemlji obrača zaupno proti Cerkvi v nebesih, da se veseli dobrot takšne skupnosti. Močni po veri v občestvo svetnikov iščejo verniki v oni slavi, ki vanjo upajo nekoč dospeti s pomočjo milosti božje, vzornike in priprošnike, dokler trpijo preskušnje zemeljskega življenja: obračajo se k velikim krepostnikom, ki so bili odšli pred njimi, ker jim oni kažejo pot, katera vodi v obljubljeni blaženstvo nadzemeljsko.

Zgodovina nas uči, da so se prvi krščanski rodovi vneli sami od sebe za to, da bi v tem duhu častili svoje vélike mučence in spoznavavce: da so sprva to navdušenje urejevali škofje vsak za svoj kraj: da so nato polagoma posredovali na tem področju vedno bolj naravnost in na urejen način rimski papeži: naposled se je pa — vprek razvitka, čigar miljni (ali mejni) kamni so zastopani po imenih Aleksandra III. (1159—1181), Siksta V. (1585—1590), Urbana VIII. (1623—1644) in Benedikta XIV. (1740—1758) — izoblikoval oni veličastno ustrojeni spomenik previdne modrosti, kakršen je II. del četrte knjige Zakonika cerkvenega prava, ki obravnava o beatifikaciji (slov. poblaženje) služabnikov božjih ter o kanonizaciji poblašnih.

In s temi čustvi in s temi mislimi — hvaležnega občudovanja za globokost učiteljstva Matere ljudstev, nadnaravne skupnosti z vélikimi prijatelji božjimi, ki so že odšli v svoj mir, ponižnega češčenja zaradi sijaja njih zasluženja in njih nauk, trdnega zaupanja v izdatnost njih ljubeznive priprošnje — morajo biti verniki pričujoči v največjem svetišču vesoljne Cerkve ob grobu Ribičevem¹, pod objemom kupole Michelangelove², ki vidno razodeva, da hoče objeti vse narode zemljé v popolni lepoti nadčloveškega reda, prisostvovati tem obredom o kanonizaciji svetih. Le-ti obredi po veličastju in slovesnosti po pravici nimajo kaj sebi enakega.

DR. P. HILARIN FELDER O. CAP. — ATOM:

Francišškanski apostolat

Delo za mir je le oddelek iz obširnega programa frančiškanskega apostolata. Ta je zavzemal v življenju redovnega ustanovitelja tako izredno stališče, da nosi častni naslov: »Apostolski mož Frančišek«. Tako so ga imenovali že njegovi prvi učenci, tako ga je proslavljala že od nekdanj cerkev sama in tako živi dalje v hvaležnem spominu vseh stoletij. Mi ljudje dvajsetega stoletja v tej odliki morda ne vidimo nič izrednega. Za sodobnike sv. Frančiška pa je bilo nekaj nezaslišanega, da je kak redovni ustanovitelj sebe in svoje učence posvetil apostolatu.

Poudarjamo: apostolatu v pravem pomenu besede. Ni šlo enostavno za udeležbo pri navadnem dušebrižništvu ali bolje rečeno, za to sploh ni šlo. Daleč proč od tega, da bi se navezal na kak gotov kraj ali se pustil vezati na kako posamezno nadarbino, je hotel Frančišek, posnemajoč apostole, da ima od njega ustanovljen red ves svet za delovno polje in da na tem polju posveča svoje moči tako za zboljšanje vernikov kakor tudi za spreobrnjenje nevernikov. To je razumel pod apostolsko delavnostjo in to je spadalo bistveno k apostolskemu življenju, kakor ga je on nameraval.

Stari menihi so se kajpada prav tako priznavali k apostolskemu življenju. Toda s tem so hoteli samo povedati, da menih po zgledu apostolov ni dolžan samo zapovedi spolnjevati, ampak tudi evangeljske svete. Na to, da bi enako kakor apostoli na zunaj delovali in izvrševali apostolat

¹ Ribič = sv. Peter, prvi papež.

² Michelangelo (beri: Mikelándželo) Buonarrotti († 1564), najslavnejši italijanski kipar in stavbenik, je živel — pomenljivo naključje! — v isti dobi kot le-ti trije novi svetniki. Njegovo delo je najlepša kupola sveta v veličastni cerkvi sv. Petra v Rimu.

v pravem pomenu, niso mislili nikoli. Le sveti Kolumba je sprejel nase misijonski poklic. V njegovem redovnem vodilu sicer ne najdemo mesta za pridigarsko delavnost. Če so si on in njegovi učenci pridobili nesmrtno zasluge za oznanjevanje evangelija, gre zato zahvala predvsem irskemu izročilu, po katerem naj bi bili samostani središče dušebrižništva. Isto velja pozneje o poznejših anglosaških benediktinskih opatijah, iz katerih so izšli Bonifacij in njegovi učenci.

Benediktinsko vodilo kot tako je meniha popolnoma ločilo od sveta in s tem tudi ukinilo njegovo misijonsko delovanje med svetom. Poleg tega so bili prebivalci opatij skoraj večinoma laiki. Kleriki ali celo duhovniki so bili redke izjeme in so bili le z obotavljanjem sprejeti ali pripuščeni k posvečenju. In če je kak menih tudi bil duhovnik, ni smel pridigati niti v samostanu, kaj šele za svetne ljudi. Dovoljeno mu je bilo le blagoslavljanje in maševati. V ostalem pa je moral, kakor vsi drugi menihi, svoj čas deliti med molitvijo brevirja in delom.

V poznejših stoletjih je bilo kajpada duhovnikov-menhov v samostanih vedno več in začeli so tudi vedno pogosteje pridigati v svojih lastnih cerkvah. Ko so se v 11. stoletju nastali regularni kleriki ali kanoniki nad tem pritoževali, je spisal opat Rupert iz Deutza (umrl okoli 1130) apologijo meništva pod naslovom: »O pravem apostolskem življenju«. Tu izvaja, da duhovnik-menh s posvečenjem prejme tudi pravico, pridigati in krščeovati; čeprav pa ga izvrševanje teh pravic apostolom dela še podobnejšega, vendar obstoji bistvo apostolskega življenja enostavno v tem, da to spolnjevanje treh obljub hodi za Kristusom. Torej je vsak pravi menih, čeprav samo to zadnje vrši, pravi apostol, kakor so tudi obratno vsi apostoli bili menihi. Apostolat kot pridigarsko delovanje torej ni bilo v smislu vodila sv. Benedikta. Menihi so se zato tudi dejansko le izjemoma udeleževali učiteljske službe cerkve in to izjemno učiteljsko delovanje se je vršilo znotraj samostanskih zidov, če izvzamemo nekaj primerov, ko so ob izrednih prilikah menihi, kakor n. pr. sveti Bernard, v začudenje celega sveta z močjo svoje besede delovali med ljudskimi množicami.

Še več. Kanonsko pravo prejšnjih stoletij je menihom kratkomalo prepovedovalo pridigarsko službo, po starem načelu: »Menih nima službe učenika, ampak spokornika.« Še celo nekaj desetletij pred nastopom Frančiškovičev je Aleksander II. (1061—1073) ukazal: »Po določilu sv. Benedikta ukazujemo, naj menihi ostanejo v svojem samostanu, prepovedujemo jim, da bi hodili po vaseh, trgih in mestih, in zahtevamo, naj nikakor ne pridigajo ljudstvu.« Še sredi 13. stol. je Bertold Regensburški ugotovil, da cistercijanci in drugi menihi cerkev podpirajo le s svojo molitvijo, frančiškani in dominikani pa tudi s svojim pridiganjem. Niti regularni kleriki ali avguštinski kanoniki se niso posvečali pridigarskemu apostolatu. Pač pa so trdili, da od vseh redovnikov samo njim pristoji pravica do pridiganja. Imeli so v resnici župnije in beneficije. Imeli so torej stalno dušebrižništvo in s tem tudi dolžnost pridiganja. Toda bili so izključno navezani samo na te svoje okolice. Niti govora ni moglo biti o tem, da bi kakor apostoli izvrševali potujoči misijon. Ko je tedaj sv. Dominik, do tedaj avguštinski kanonik, prešel k potujočemu pridiganju, so o njem dejali, da je iz kanonika postal apostolski mož. Tudi Humbert de Romans pripominja, da so dominikanci s sprejemom pridige prinesli v avguštinsko vodilo bistveno nov element. V istem smislu pravi tudi sv. Tomaž o benediktincih in avguštincih: »Oba redova, tako meniški kakor oni regularnih kanonikov, sta določena za dela pre-mišljevalnega življenja,« ne pa za apostolsko delovanje.

VABILO na tretjeredni tabor

pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah
11. in 12. junija 1938.

SPORED:

1. Duhovne vaje od 9. do 11. junija — v četrtek, petek in soboto. Vsak dan bosta dva govora: ob pol 6. uri zjutraj in ob 7. uri zvečer. Duhovne vaje vodi p. Silvin Lenartič OFM iz Novega mesta.

2. V soboto 11. junija ob 6. uri zvečer slovesen sprejem škofovega odposlanca mil. g. stolnega prošta dr. Maksa Vraberja.

Ob 8. uri zvečer propagandni govor o tretjem redu. Govori p. Odilo Hajnšek OFM iz Ljubljane.

Po govoru procesija z baklami. Med procesijo pete litanije Matere božje.

Po končani procesiji — okoli pol 10. ure — verska igra Teofilus na telovadišču.

3. Nedelja 12. junija: Ob 6. uri zjutraj sv. maša s skupnim sv. obhajilom in nagovorom.

Ob pol 10. uri slovesni vhod škofovega odposlanca stolnega prošta dr. Vraberja in zlatih jubilarov. Nato cerkveni govor stolnega prošta. Takoj po pridigi zlate obljube tretjerednikov.

Nato sv. maša na prostem, med sv. mašo ljudsko petje.

4. Po sv. maši se vrši tretjeredni tabor na istem prostoru kot služba božja.

GOVORIJO:

a) *Moderno poganstvo in tretji red.* — G. Lovro Hafner, trgovec iz Preske.

b) *Mi smo apostoli.* — Taborna pesem tretjerednikov.

c) *Rešenje sodobnega človeka.* — Urednik g. France Terseglav.

Po taboru: papežev blagoslov in zahvalna pesem.

Ta tabor pri Sv. Trojici je mišljen za vse tretjerednike trojiškega, ptujskega in mariborskega okrožja. K trojiškemu okrožju spada tudi Slovenska krajina. Tretjeredniki iz Prekmurja posebej vabljeni! Za vsa ta okrožja je udeležba obvezna. To se pravi: kar je le mogoče, vsi na tabor k Sv. Trojici! Pridite peš, z vozovi in z avtobusi! Pridite že v soboto popoldne! Prinesite s seboj tretjeredne priročnike! Molili in peli bomo iz priročnikov.

Jubilaranti se zbero na telovadišču malo pred 9. uro.

P. Gabrijel Planinšek OFM
vod. mariborskega okrožja.

P. Miroslav Godina O. M. Conv.
vod. ptujskega okrožja.

P. Ildefonz Langerhole OFM
vod. trojiškega okrožja.

P. Odilo Hajnšek OFM
prov. kom. III. reda.

Ne pozabite še na to: 2. in 3. julija bo vseslovenski tretjeredni tabor in tretjeredno romanje k Mariji Pomagaj na Brezje. Takoj po trojiškem taboru bodo razposlane izkaznice na župne urade. Za romanje na Brezje se začnite takoj priglasevati pri svojih voditeljih in dušnih pastirjih.

Veliki križarji

se pripravljajo na taborjenje. Na lastnem posestvu v prekrasni Poljanski dolini pri Hotavljah (dobro uro od Poljan) bodo letos zasadili taborno zastavo. Povpraševanje za letošnje taborjenje je zelo veliko, zato naj si vsak veliki križar čimprej dobi dovoljenje, da bo smel na tabor.

Posestvo, ki je last ZVFK, leži med zelenimi griči ob šumeči Poljanščici, ki je vedno dostopna kopalcem. Blizu je tudi majhna cerkev sv. Lovrenca, kjer bo slednje jutro sv. maša.

Vsa potrebna obvestila glede letošnjega taborjenja, ki bo največje kar jih je bilo doslej, in bo trajalo ves julij, daje Zveza vel. Frančiškovihi križarjev, Ljubljana.

Iz kronike ZVFK

Velikonočne procesije so se vel. križarji udeležili v velikem številu kakor vsako leto pri oo. frančiškanih. Med procesijo so molili glasno rožni venec, kar je pri občinstvu vzbujalo veliko pozornost.

Na tretjeredniški tabor k Sv. Trojici v Sl. goricah bodo vel. križarji poslali zastopnike.

K vseslov. tretjeredniškemu taboru, ki bo tik pred taborjenjem, 3. julija na Brezjah pa so vabljeni v čim večjem številu. Tu bodo tudi, če Bog da, na predvečer tabora imeli svojo posebno nastopno točko, kar bo sijaj te frančiškanske manifestacije še povečalo.

Frančiškovi križarji — vzgojna organizacija

Profesorica Ema Deisinger v svoji razpravi »Deška predpubertetna doba« omenja ustanovo Frančiškovih križarjev. Morda ne bo odveč ponatisniti vrste, v katerih govori o njih na strani 26.

»Dečkova razvojna akcija je v vnanjih činih. Tako so dečku v teh razvojnih letih najbolj priljubljeni Frančiškovi križarji, v uniformi, v kateri je intuitivno obsežena pač tista vnanja romantična vloga vitezov, katere so dečki na tej stopnji tako željni. To razvojno dejstvo dečkov je Cerkev popolnoma prav razumela, ko je dala dečkom viteške noše kri-

žarjev in s tem neutaljivo izpolnila njihove romantične težnje ter jim pripomogla do plastičnejše živahnosti verskega udejstvovanja. To strem-ljenje fantičev za nečem novim, močnim, osebnim, viteškim in romantičnim, ki je resničen odjek njihove nature, se mora najpoprej neposredno izživeti v romantični aktivnosti, tudi kar se tiče verskega čustvovanja, potem šele se obrne dečkova pozornost tudi na znotraj, v svet duhovnih verskih vrednot.

Otrok živi, kakor mu velewa njegova narava. Ne zahtevaj od otroka osredotočenosti v miselni duhovni svet. Dečka je sama vitalnost (življenjskost), ki drami in nagiba njegove organske tvorne sile v vnanjo dejanstvenost. Tembolj je iz tega vidika pogodena ustanovitev Frančiškovih križarjev, katera je romantičnega značaja in ne zanika borilnega elementa v dečku, ampak ga v tej silni idejni konstrukciji pametno izrabi v versko aktivnieto, upoštevajoč to biološko razvojno dobo dečkov. Najprej mora deček sprostiti svoje vitalne sile v vnanji dejavnosti, potem šele, ko je dobila ta njegova narava svoj atribut, se začne utesnjevati v naloge, ki jih zahtevamo od njega. Naturam, si expellas furca, tamen usque recurrit (če naravo izganjaš z burklami, se vendar povrača).

Pilatova vlada

(Nadaljevanje.)

Upor.

Tisto popoldne, ko se je Pilat v začudenje vseh kar nenadoma vrnil iz Ljubljane ter našel tabor v popolnem neredu, so imeli fantje še precej kisle obraze. Že pri kosilu so takoj onemeli, ko so ga zagledali sredi v sobi.

»All right, fantje!« jih je vesel pozdravil.

Vsi so planili s sedežev. Marjanu pa je zvit nasmeh (tega je uporabljaj samo ob posebnih prilikah, kakor je bila tista) spreletel obraz.

Nekaj časa sploh nihče ni odgovoril na Pilatov pozdrav. Le z Marjanom sta si stisnila rokē.

»All right!« je še enkrat ponovil Pilat svoj pozdrav.

Fantom je bilo nerodno. Končno je Petroniju padla beseda iz ust:

»All right!«

Za njim so zamomljali še drugi, kakor da bi jih težila ne vem kolika leta.

Sedli so nazaj in molče zajemali. Prej glasni so postali nenadoma tihi kakor noč. Še Mesala - Koki, ki je vedno imel glavno besedo pri kosilu, čeprav ga nihče ni vprašal, je bil tiho. Tu pa tam je skrivaj poškilil na Jožeta in Petronija na gornjem koncu mize, pa je zopet porinil svojo glavo med rame in prav prihuljeno nosil v usta.

Prvi je vstal Jože, za njim Makso, potem Mesala - Koki, ki je pustil še jed na krožniku. Tudi Francu ni dišalo. Kaj hitro je odšel.

Pilat se je vedno bolj čudil. Ko pa je ostal samo še Marjan, ki je že zdavnaj pospravil svoje in čakal, pa ni vzdržal več.

»Kaj pa imajo?«

Marjan je samo zmignil z rameni. Beseda mu ni šla od ust.

Zdaj je Pilata zaskrbelo. Ali se je kaj pripetilo? Ali so se skregali? Morda je kdo bolan? Saj res, samo petnajst krožnikov z njegovim vred! Vsak trenutek je postajal nestrpnější.

Ali pa so tako presenečeni, ker sem tako nenadoma prišel? Morda v taboru ni vse v redu? Toda, saj bi mi vendar kdo povedal!

Tako je mislil Pilat in bolščal v jed pred seboj. Nerodno je nosil žlico v usta; kar ni se mu dalo jesti. Pogledaval je na Marjana, ki si je dal opraviti s »Cvetjem«, čeprav ga ni bral.

Odmolila sta skupaj, nato pa stopila v soparni popoldan. Pripravljalo se je k nevihti. — Počilo bo! je slutil vodja. Marjanu je pa rekel:

»Kaj pa se vsi tako držite? Niti besedice ne privoščite človeku! Ste se mar sprli, anti vam je neprav, da sem prišel?«

Marjan se je ustavil sredi poti in brcnil kamen, da je zletel v Savinjo. Pogledal je v tla in izgoltal eno samo besedo:

»Revolucija!«

»Kakšna revolucija?«

»Uprli so se!«

»Tebi?«

»Hm!« je potrdil Marjan.

Pilata je ujezilo. Sedel je na hlod, Marjan je lučal kamne v vodo.

Dolgo ni padla nobena beseda. Pilat je razmišljal.

— Seveda, ni bilo prav, da sem jih kar tako same pustil. Pa so se uprli. Marjan pa ni potegnil z nikomer. No, in se ti zberejo skupaj, pa hajdi: obrnili bomo tabor!

»Ne razumem jih, pa jih ne!« je čez malo časa zmignil z glavo.

Marjanu je bilo že dolg čas:

»Greva v tabor?«

»V tabor? K upornikom?«

Pilata je pograbila sveta jeza. Marjanu so se svetile oči kot risu, ki se pripravlja na skok.

In sta šla!

Fantje so ležali naokrog po travi. Nobene urejenosti, nobene poslušnosti, celo govorili so, čeprav so vedeli, da je ukazan molk. Največ je imel seveda povedati Koki - Mesala. Še ko so ugledali Pilata in Marjana, ki sta se jim bližala čudno resnih obrazov, niso nehali.

Pilat je samo gledal. Marjan mu je siknil v uho:

»Žvižgaj!«

Vodja je dvignil piščalko k ustom in žvižgnil. Za gozdom je votlo zagrmelo. Debeli in težki oblaki so se vozili po nebu. Tudi nad Mozirsko planino se je temnilo.

Žvižgu se ni nihče odzval. Pilat je pogledal Marjana in fante, ki so se delali, kakor da sploh niso ničesar čuli. Zdaj ga je pograbil divji srd.

»V vrsto, zbor!«

Le trije so se dvignili in prišli na stezo. Bili so Franc, Ivko in Sfile. Postavili so se v vrsto na navadnem mestu in čakali brez besede.

»Kje so pa drugi?« je vprašal Pilat s pritajenim srdom. Govoril je skozi zobe. Marjan je vedel, da se bliža nevihta.

»Petronij!« je zaklical Pilat.

Petronij je govoril z Jožetom kar naprej.

»Koki, Jože, Makso!«

Nihče se ni oglasil. Na bregu so se šalili, kakor da bi ne slutili hude ure, ki je pretila.

Pilat je prestopil iz ene noge na drugo, Marjan je v razburjenju mel z rokami, oni trije pa so gledali v tla. V očeh jim je gorelo prikrito nezadovoljstvo nad Petronijevim početjem.

»No, ali bo kaj?« je plamtelo iz Pilata. Ker nikogar ni bilo, se je obrnil k Marjanu in onim trem ter govoril glasno, da so ga čuli po vsem taboru:

»Storil sem vse, kar sem mogel! All right, Marjan!«

Tretjeredniki, spomnite se pokojnega nadškofa
Jegliča za obletnico njegove smrti

Primerne knjige za mesec Srca Jezusovega

Za mesec junij izide v zalogi uršulinskega provincialata v Ljubljani obširna knjiga, ki bo zaeno molitvenik: Duše-žrtve presvetega Srca Jezusovega, približno 400 strani. Cena vezane knjige 24 din.

»Posvečena družina«. Znani pisatelj, preč. g. župnik Janez Langerholz, je prišel na izvirno misel, da bi enkrat slovenskim družinam razložil globok pomen, ki ga ima češčenje Srca Jezusovega v družini. Knjiga je namenjena posvečenim družinam, da bi se obnovile v svoji ljubezni do Srca Jezusovega, in neposvečenim družinam, da bi prišle do posvetitve. Vsebina je bogata: za vsak dan ena misel in en zgled, ki daje pobudo za nadaljnja razmišljanja. Tisk je odličen in jako prijeten za čitanje, oblika knjige priročna, oprema zelo trpežna. Razen tega krasi knjigo 21 izbranih slik, ki jo delajo posebno prikupno, poučno in privlačno. Knjiga je mnogo obsežnejša, kot so bile dosedanje. Lahko rečemo, da tako bogatih vrtnic še nismo imeli.

Kljub temu smo skušali ceno nastaviti najnižjo, da bi knjigo moglo naročiti čim več družin. Cena je torej s poštnino, zavojnino in vsemi drugimi stroški vred: broširana knjiga (s kartonskim ovitkom) 18 dinarjev; vezana knjiga (v celo platno z risbo) 25 dinarjev.

Tretjeredniki!

Ne pozabite: Prvo nedeljo meseca julija, to je 3. julija, priredi slovenski
TRETJI RED

romanje k Mariji Pomagaj na Brezje

Romanje je združeno s vseslovenskim tretjerednim taborom.

Po vseh železnicah dravske banovine je dovoljena polovična voznina. Vsi redni vlaki bodo ojačeni.

Pomnite: Ne jemljite na postajah nedeljskih voznih listkov, temveč polovično vozovnico z rumeno izkaznico. Polovična voznina je cenejša, kot nedeljska! Priglasne izkaznice boste dobili pri svojih voditeljih in pri svojih dušnih pastirjih. Na Brezjah morate dati žigosati rumene železniške izkaznice!

Odhod vlakov iz vseh smeri bo naznanjen na posebnih plakatih. Iz Ljubljane odidejo vlaki ob 3. uri popoldne v soboto 2. julija.

Spored na Brezjah:

V soboto 2. julija:

Ob pol 6. uri popoldne prihod na Brezje in poklonitev Mariji Pomagaj. Nato privatna pobožnost in odmor.

Ob 8. uri zvečer cerkveni govor: Frančiškov otrok — Marijin otrok. Govori: p. Odilo OFM.

Po govoru procesija z baklami. Procesija se vrne z gorečimi baklami na prostor pred cerkvijo, kjer bo ves narod pel himno brezijskih romarjev: „MARIJA, TI POMAGAJ NAM!“

Nato bodo Frančiškovi križarji igrali na prostem versko igro

Sv. Tarzicij.

V nedeljo 3. julija:

Ob 6. uri zjutraj govor o III. redu, nato sv. maša s skupnim sv. obhajilom. Govori: p. Ladislav Hazemali O. M. Cap., vizitator III. reda iz Celja.

Ob pol 10. uri cerkveni govor in sv. maša na prostem. Govori g. mestni župnik Alojzij Košmrlj iz Ljubljane. Mašuje p. provincial dr. Gracijan Heric OFM.

Po službi božji TRETJEREDNO ZBOROVANJE na prostem.

Bolj natančno o tem boste brali na plakatih in Vam bodo oznanili vaši dušni pastirji.

Vse, kar more, naj pride za tabor na Brezje!

J. MAGNUSSEN — P. MARKO O. M. CAP.:

Življenje kapucinskega brata Jurija

(Nadaljevanje.)

Neki redovni sobrat piše: »Nisem si skoraj upal oči upreti v njegov obraz v trenutku njegovega obhajila. Nekaj nadnaravnega, nadzemskega me je pretreslo.

Še celo duhovniki, katerim je br. Jurij stregel pri daritvi sv. maše, so občutili spodbudo h gorečnosti in pobožnosti pri sv. opravilu. Mlad dvorni grajski župnik nadvojvode Sora, g. Luka Valenti, je rekel: »Bil

sem tako prepričan o svetosti br. Jurija, da sem večkrat mislil: Tale, ki zraven mene kleči, vidi mojo notranjost in ve, če sv. mašo vredno opravljam ali pa ne.« Ko je pozneje br. Juriju bila naložena služba bolničarja pri p. Gregoriju, se je moral nekoliko omejiti v angelski službi. Vsekako pa je znal čas dobro izrabiti in ga modro razdeliti, da je še vedno mogel zadostiti kolikor toliko srčnim željam po angelski službi.

Br. Jurij bolniški strežaj.

Prečastiti pater Gregor iz Rima, postulator v zadevi promocije svetnikov, je potreboval v svoji službi spremljevalca in služabnika. To pa še posebno potem, ko se je za vedno ulegel na bolniško posteljo. Revez je bil zelo občutljiv. Imel je že veliko služabnikov. Toda vsak je kmalu zaprosil za odpust iz te službe, kajti bolnik je bil po vrhu še nekako trmast. Iz njegovih ran se je širil skoraj neprenosljiv smrad. Dalje kot 14 dni ni nihče ostal v službi pri njem. Predstojniki določijo končno br. Jurija za to službo. In končane so bile te večne spremembe in zamenjave. Br. Jurij je svojega bolnika skrbno obiskoval, mu stregel, kot bi sploh ne vonjal kekega smradu. Skrbno mu je snažil rane, pral razne obveze, skrbel za snago v celici, kolikor je le mogel. Pazil je, da ni bilo ne prehladno, ne prevroče v bolnikovi celici. Prinašal je bolniku vse-mogoče olajšave, četudi je moral marsikatero neprijetno besedo slišati. Ko je prišel k bolniku, ga je ta še vrh tega neprijazno okregal. In vendar se br. Jurij ni naveličal bolnika. Tolažil ga je in prosil, naj ima malo potrpljenja, saj bo bolje naredil.

In zopet ga p. Gregor okrega, češ da obveze slabo drže. Br. Jurij jih hitro popravi. — Nekaj izrednega se dogodi neki dan. Brat Jurij očisti bolnikove rane z lastnim jezikom in jih poljubi. — Čim bolj so težave v službi rastle, tem bolj je rastla ljubezen strežnikova do bolnika.

Ves mesec je moral opustiti skupno samostansko molitev in strežbo pri sv. maši, ker ga p. Gregor ni mogel niti za malo časa pogrešiti. Celo Jurijeva skromna postelja je priromala v celico p. Gregorija glede možnosti, bolniku postreči ponoči ali podnevi. Ob času njegovih že itak velikih žrtev v službi pri bolniku mu je ta še celo z veliko nejevoljo odpovedal službo, češ naj mu ne pride več pred oči. Jurij mirno odide iz bolnikove celice ter opravlja zunaj druga opravila. Ko je zaslutil, sedaj in sedaj bi ga bolnik prav gotovo rabil, stopi v njegovo celico, mu postreže, kakor bi se ne bilo nič posebnega dogodilo. P. Gregor pa je bil vesel, da se je odpodeni brat zopet vrnil.

»Ali boste to noč zopet v tisti smrdljivi celici p. Gregorija?« ga vpraša neki sobrat. »Saj vas je vendar odpodil!« »Zakaj ne,« odvrne Jurij. »Ubogi pater! Ko bi vi vedeli, koliko trpi! Če bi midva morala toliko trpeti, bi bila še nepotrpežljivejša.« Sploh je br. Jurij zagovarjal bolnika pred brati, kolikor je mogel.

Po izbruhu bolnikove nejevolje je Jurij pokleknil k njegovi postelji ter ga milo in ljubeznivo prosil odpuščanja, dasi ni imel vzroka. Brate, ki so bili slučajno navzoči, je v srce ganilo — a bolnika pa je v duši speklo in zabolelo. Dobro je uvidel, kolika dobroti je zanj, da ima takega strežnika. Nasproti drugim sobratom ga je hvalil na vso moč. Ni mogel razumeti, kako more njegov strežnik vse tako harmonično združevati: molitev, delo, postrežbo ponoči ali podnevi — in to tako natančno do minute. Njegovi sobratje so bili mnenja, da bi samo ta postrežba, z angelsko potrpežljivostjo izvršena, zadostovala za njegovo razglasitev svetnikom.

Kaj pripovedujejo sobratje o njem.

Dvajset let po njegovi smrti so se o njem izrazili sobratje, ki so ga še poznali, takole: »Brat Jurij ni imel sovražnika, saj so ga vsi spoštovali, čeravno je bil inozemec in jih je visoko nadkriljeval v svetosti in popolnosti.«

Brat Franc iz Kronburga je bil tako srečen, da je z njim stanoval pod isto streho od l. 1737. Z njim je opravljal oficij — molitve preblažene Device Marije. Ob tej priliki je spoznal čudovito moč vere brata Jurija. Čujmo, kaj nam pripoveduje: »Potovala sva iz Rima v kraj l'Arriccia. Ukazano mu je bilo, naj obišče nekega bolnika. Pri tem sem ga moral spremljati. Odkrito povedano, nič mi ni bilo kaj posebno všeč, ker sem izgubil en dan dela na vrtu. Vstala sva prav zgodaj. Vedel sem, kaj me čaka. Treba bo prisostvovati šestim sv. mašam: za duše v vicah, za cerkvene predstojnike, za nevernike, za dobrotnike itd.«

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Maribor.

Naša skupščina je imela letno obnovo v dnevih od 3. do 7. aprila. Udeležba je bila tako obilna, da jo moramo javno pohvaliti v »Cvetju«. Saj je to najgotovješe znamenje, kako resno se večina mariborskih tretjerednikov pogloblja v Frančiškovega duha in kako hoče biti matica zgled vsem hčerkam v obširnem okolišu. Po načrtani poti naprej, da vzbudimo nekatere zaspance, ki mislijo, da je dovolj, če so napisani v bukvah. Zlasti imamo nekaj takih, ki so na pokojne pozabili, ker ne pridejo na pogreb in ne darujejo za sv. maše za pokojnike. Pa se bodo tudi ti poboljšali, ker jim ni vseeno, kakšen pogreb bodo imeli!

Pri velikonočni procesiji pa se nas je zbralo toliko, da je zmanjkalo sveč. Gotovo nas je blagoslavljal Zveličar, ko smo proslavljali Njegovo vstajenje.

Kamnik.

Belo nedeljo smo obhajali prav slovesno. Bil je to praznik za dušo in telo. Šest tretjeredniških jubilarin, ki imajo že vse čez 50 let redovnega življenja, je sedelo v dveh belo pogrnenih in z zlatimi številkami okrašenih klopeh. V znak jubileja so imele na prsih pripete zlate šopke. Ko so jubilarinje prišle v cerkev, je organist mogočno zaigral cerkveno koračnico. Po skupnem svetem rožnem vencu je bil govor, ki pa ni bil samo priložnosten, temveč se je dotaknil temelja krščanstva, svete vere. Po govoru so si navzoči ponovili tretjeredne obljube in nato prejeli papežev blagoslov. Po slovesnih litanijah smo navdušeno zapeli zahvalno pesem.

Udeleženci so se polagoma začeli razhajati, le odbor je z jubilarinjami odšel v pevsko sobo, kjer je bila izvincerkvena slovesnost, kakršne so imeli kristjani v prvih časih in so jih imenovali agape — ljubezenske pojedine. Bila je to v resnici ljubezenska pojedina, ker so plemenite dobrotnice oskrbele same vse potrebno, tako da tretjeredniška blagajna prav nič ne trpi.

Takšna pogostitev enkrat v letu je ena izmed zunanjih vezi, ki naj tudi po svoje prispeva k utrjevanju in razširjanju III. reda. Da to ni proti tretjerednemu vodilu, je jasno, ker so tam prepovedane veselice, pojedine, hrupne zabave itd. Poleg tega si smemo vzeti k srcu, da je sv. Frančišek

rekel telesu »brat osliček«, in če še hočete, da pravi domači pregovor: »ljubezen gre skozi želodec«.

K tej pogostitvi so bili povabljeni tudi prečastiti patri, izmed katerih je vsakdo povedal nekaj besed v pouk in razvedrilo; prečastiti p. gvardijan pa je s svojo udeležbo in zahvalo pokazal, da zna ceniti nemajhno delo tretjerednikov za obisk in blesk svoje redovne cerkve.

Gornja Ponikva.

Naša tretjeredna skupščina sv. Frančiška je bila kanonično ustanovljena 26. IX. 1923. Do sedaj se je vpisalo vseh skupaj 149, od teh je bilo 21 mož ter 128 deklet in žena. Umrlo pa je do sedaj 7 mož, 19 žena in 5 deklet. Torej nas je živih še 118 udov. »Cvetja« prihaja v našo župnijo blizu 50 izvodov. Prva prednica naše skupščine je bila Verdev Marjeta, žena iz okolice Kale, sedaj je že rajna. Versko življenje pri nas pa je takole: Naša župnija šteje okrog 1000 duš; letno se pri nas razdeli 15—17.000 sv. obhajil. Da je versko življenje pri nas še na taki stopnji, se moramo pač zahvaliti Bogu, da nam je dal tako dobrega, vestnega in skrbnega dušnega pastirja, ki je naš ljubljeni voditelj č. g. Ivan Gorišek, župnik in duh. svetnik.

Sv. Ana v Slov. goricah.

Tudi pri nas je III. red sv. Frančiška kanonično ustanovljen, ki največ stori za poglobitev verskega življenja. Tretjeredniki so priznано najboljši verniki. Dne 13. marca t. l. je bila vizitacija in je na novo pristopilo 17 udov ter je bilo izvoljeno novo predstojništvo. Skupščina šteje 89 udov, ima shode in sestanke ter zbira darove za dobrodne namene. Naročnikov »Cvetja« je 21.

Pismena vizitacija se vrši ta mesec v tehle skupščinah: Ljubljana, Kamnik, Vič. Vizitacijske pole smo razdelili po zaupnikih in zaupnicah. Kjer imajo predstojništvo dobro urejeno, bodo vizitacijo lepo izpeljali. Kjer ni pravega, agilnega predstojništva, tam na vizitacijo tudi ne mislijo. Pa vendar prosim in naročam: izvršite pismeno vizitacijo po vseh skupščinah! Tiskovine dobite pri upravi »Cvetja«.

P. Odilo O. F. M., prov. kom.

Slovenski jeruzalemski romarji † nadškofu Jegliču za njegov smrtni dan

Vernega kristjana vleče neka nevidna moč v kraje, katere je naš božji Odrašenik posvetil s svojim življenjem, s svojim trpljenjem, s svojo smrtjo in s svojim častitljivim vstajenjem. Že leta 1233 so si frančiškani priborili pravico, čuvati te najsvetejše kraje sveta. To častno, pa težko službo varuhov božjega groba izvršujejo že nad 700 let in so jo najzvesteje izvrševali tudi v najhujših časih. Iz različnih narodnosti so častiti varuhi božjega groba izbrani, pa radi in z veseljem pozdravijo in postrežejo romarjem različnih narodnosti, če pridejo na božjo pot na te najsvetejše kraje sveta.

Enkrat šele, in to leta 1910, je bilo našemu milemu narodu dano, da je mogel na svete kraje v Sveto deželo odposlati skupno 540 zastopnikov iz vseh delov Slovenije, to je iz tedanje Kranjske, Štajerske, Koroške, Goriške in Istre. In največjo zaslugo za to prvo in edinstveno skupno romanje zastopnikov vseh Slovencev je imel † nadškof dr. A. B. Jeglič

kot tedanji ljubljanski škof, ki se je že od prvega leta svojega škofovanja, to je od leta 1898 naprej, prizadeval, da so mogli zastopniki vseh Slovencev — čeprav šele leta 1910 — poromati na za vsakega kristjana najsvetejši mesti sveta, »kjer je Devica Marija povila božje Dete in ga položila v jaslice in kjer je stal križ — drevo življenja za človeški rod«.

Premnogo tedanjih jeruzalemskih romarjev se je že preselilo v večni Jeruzalem, z njimi tudi pokrovitelj prvega slovenskega jeruz. romanja — nadškof Jeglič.

Iz hvaležnosti do svojega pokrovitelja smo se še živeči tedanji jeruzalemski romarji odločili, prirediti letos za obletni dan nadškofove smrti posebno slovesno mrtvaško sv. opravilo zanj, in sicer na Brezjah pri Mariji Pomagaj, kamor je presvitli vladika sam gotovo vsaj enkrat vsako leto poromal.

Ta žalna slovesnost po † nadškofu dr. A. B. Jegliču se bo vršila na Brezjah dne 3. in 4. julija, ob dnevih, ki padeta na nedeljo in ponedeljek, tako da se bodo povabljeni tudi iz bolj oddaljenih krajev mogli poslužiti nedeljske vozne karte, ki jim omogoči polovično vozno ceno po železnici.

V nedeljo, dne 3. julija, proti večeru, bo v božjepotni cerkvi na Brezjah slovesni spominski govor v proslavo † nadškofa Jegliča. V ponedeljek, 4. julija, zgodaj zjutraj pa bo tam zanj slovesno mrtvaško sveto opravilo.

Poleg tega bo ta dva dneva na Brezjah še več svetih maš za že pokojne jeruzalemske romarje; v nedeljo, 3. julija, ob 11 dopoldne pa bo pri Marijinem oltarju še posebna sv. maša za srečno zadnjo uro še živih tedanjih slov. jeruzal. romarjev.

Ker bo letos preteklo že 28 let od prvega in doslej zadnjega skupnega slovenskega jeruz. romanja, jih mnogo zaradi starosti ali bolezni ne bo moglo priti osebno na Brezje. Vsi ti naj se vsaj pismeno zglase in naj pošljejo do tedaj svoje pismo na naslov: »Jeruz. romar. Frančiškanski samostan na Brezjah (Gorenjsko)« ali pa naj pošljejo tedaj na Brezje kakšnega svojega sorodnika ali znanca, ki nam bo osebno sporočil njihove želje.

Kar nas bo pa moglo priti na Brezje, se bomo zbrali v nedeljo, dne 3. julija, popoldne v dvorani pri častitih frančiškanih k prijateljskemu sestanku, h kateremu prav iskreno vabimo zlasti še sorodnike in prijatelje že † jeruzalemskih romarjev. Pošljite, oziroma prinesite tedaj na Brezje tudi slike že pokojnih romarjev, in skušajte nam tedaj kaj lepega povedati iz njihovega življenja, kar bomo zbrali v posebni spominski knjigi o edinstvenem skupnem romanju zastopnikov vseh Slovencev v Sveto deželo.

K spominskim mrtvaškim slovesnostim po † nadškofu Jegliču pa vabimo prav vse njegove častilce na Brezje za 3. in 4. julij!

Jeruzalemski romar.

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

O. STANKO MARIJA:

Dnevnik kitajske misijonarke

(Nadaljevanje.)

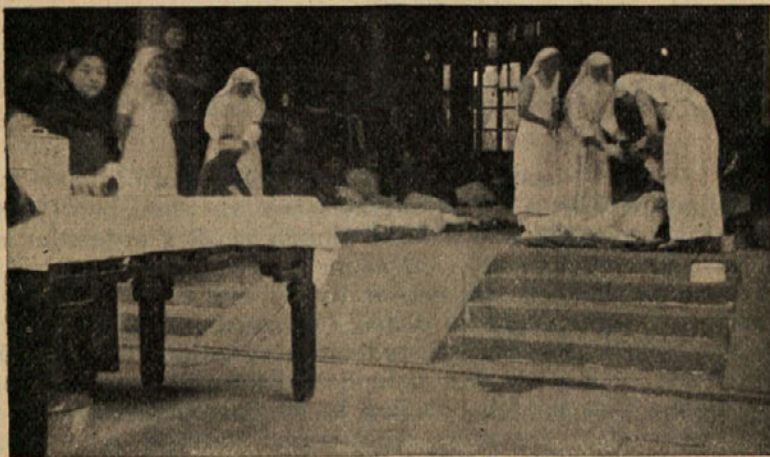
1. julija. — (Pisemski formular dnevnika nosi tu prvi pečat in oznako šanghajske hiše FMM: General Hospital, Shanghai (China). — Vsaka hiša Instituta FMM ima namreč skupni pečat s posebnim imenom, navadno kakega svetnika (-ce), kateremu je posvečena; v Ljubljani na primer nosi naziv: Hiša N. Lj. Gospe Vnebovzete.)

V Jezusovo presv. Kri sem danes, ta mesec, vse življenje svoje potopila; v Njej naj bo to življenje rodovitno za pridobitev duš. V Jezusovi presv. Krvi bom vsak dan potapljala svojo mamo, svoja brata in sestro. — Danes sem zvedela, da čez 7—10 dni odpotujem, ne vem še kam in kaj bom delala. Pa mi je čisto vseeno. Jutri je prvi petek: v Jezusovo Srce bom z vsem zaupanjem vse položila, potem meni ne ostane drugega kot mir, sreča, zaupanje, vdanost v božjo voljo. Ko pridem na novo mesto, bom takoj zopet pisala in bo to pismo mogoče prej prišlo k mojim ljubljanim, kot pa dnevnik, ki bo potoval preko Rima.

Končala bom, samo eno naj še omenim, kar mi vedno na srcu leži. — Mama moja! Jaz vem in trdno zaupam, saj za to neprestano tako goreče prosim, da si Ti vdana v božjo voljo, da pogumno prenašaš veliko gorčev materine ljubezni; vem, da v Križu in Evharistiji iščeš moči in tolažbe. Pa Ti čisto odkrito povem, da mi je hudo, ko Te tolikrat vidim, da pridejo nad Te trenutki hude zapuščenosti, ko misliš na daljavo, ki Te loči od otroka, in mu ne moreš več izkazovati ljubezni svojega srca, in Ti misliš, kako mi je, in čakaš neprestano dan za dnem mojega pisma. Vidim Te takrat, mati moja, da Ti teko solze materine zadržane ljubezni. Mama moja, kako bi bilo meni to težko prenašati, ko bi se vedno znova ne vrgla pred Evharistijo, kjer iz globine otrokovega srca, ki Tebe, mama moja, tako zelo ljubi, vre prošnja za tolažbo Tvojo. O, saj je Jezus imel mater, ki jo je tako ljubil, pa jo je zapustil in šel v trpljenje in smrt za duše. On me razume, ki sem storila isto, On razume trpljenje matere, kdo ji bo drugi dal tolažbe. Mama, prosim Te, samo to prošnjo mi izpolni: Ne misli na daljavo, ne misli, kako je meni; živi v trdni, neomahljivi veri: Evharistiji, Križu sem posvečena, samo tu in nikjer drugje me ne išči. Ko bodo prišli trenutki trpljenja, ne prepusti se jim, hiti pred tabernakelj ali pa se vrzi pred podobo Srca Jezusovega doma in Njemu povej svojo bol. Čutila bo, kako Ti bo dal nove moči. — In ko pisma ne bo tako hitro, ne jokaj, ne misli na vse mogoče hude reči: vsakdanja sv. maša,

sv. obhajilo naju tako zelo družī, na Jezusovem Srcu me spet pritisni nase. Nisi me dala zemeljskemu človeku — o, potem bi se lahko bala za otroka v tujini — ne, ne, Jezusu najčistejšemu, najzvestejšemu, najboljšemu Ženinu devic. O, mama, kako bi Ti morala biti sladka ta zavest. — Glej, še to: Saj ta zemeljska ločitev je tako kratka — čez nekaj dni bo že 3 leta, ko sem domačo hišico v noči zapustila — tam gori bo pa tako lepo v večnem združenju. Zdaj, mamica, hitimo velikodušno za križem in odpovedjo, da bomo kmalu gori v domovini.

In da Te še ta misel ne bo mučila: Mama, nimam domotožja! — Ko sem se v dnevih velikega trpljenja, po prvem prihodu iz Ljubljane v Francijo, oklenila Evharistije, sem v Njej našla svoje vse in izven Nje nisem ničesar več iskala. Zdaj je tam, kjer kraljuje moja Hostija: moja

Sestre obvezujejo ranjence v Šanghaju

domovina, mama, brata in sestra, vse moje ... potem ne potrebujem ničesar več, veruj mi, mama ...

Zbogom najdražji! Končujem dnevnik.

Pa ljubezen nas veže in družī. V Bogu je naša moč in tolažba. V molitvi, žrtvi, sv. maši in sv. obhajilu je naše snidenje. Mami, tako zelo ljubljeni, Ildefonzu, Kalistu, Milici pa naj ljubezen evharističnega Jezusa dokazuje, kako zelo vas ljubi in za vas neprestano prosi v J. M. J. in N. O. sv. Frančišku vaša kitajska misijonarka, vsa vaša

MARIJA KALISTA, FMM.

S tem zaključuje naša misijonarka svoj dnevnik, ki je 21. avgusta srečno dospel v Maribor. Priobčili smo ga, da pokažemo, kaj čuti ljubezen dekliškega, otrokovega srca, ki se je v službi Najvišjega posvetilo reševanju neumrljivih duš med pogani in zato zapustilo svoje najdražje, zlasti mater, ki jo tako pristrčno ljubi. Velikodušno se je odpovedala svetu in svojim, da je šla za Njim, ki jo je klical na delo žrtev v misijonski vrt.

Marsikatera slovenska mladenka čuti v sebi isti tihi klic Gospodov, ki jo vabi za Seboj, pa ji srce omahuje med Njim in svojci, ker se boji, da bi odločitev pregloboko ne zadela materine ljubezni do otroka. Pozabljajo, da je On tisti, ki daje žrtvi moč odpovedi in ljubezni plačilo. Gospod se v plemenitosti ne pusti prekositi od ubogih človeških otrok. Brez žrtev in križa pa ni poveličanja.

Pred nami ležijo tudi nadaljnja pisma misijonarke, ki smo jih delno priobčili že v prvih letošnjih številkah »Cvetja«. Prvo je poslano 25. julija iz Nankinga, kamor je spremljala m. provincialko, naslednja pa že iz Šanghaja, kjer je bila določena za učiteljico na novem, velikanskem, za sprejem 1000 gojenk preračunanem konviktu poleg bolnišnice presvetega Srca v Yangtzepoo, ki bi ga imele FMM odpreti 3. septembra, ko je dne 13. avgusta izbruhnila japonsko-kitajska vojna. Misijonarke so se znašle naenkrat sredi bojne črte in najhujšega obstreljevanja. Japonski topovi so streljali na kitajske aeroplane s streh sosednjih hiš. Zveza s Šanghajem je bila pretrgana, bolnišnica se je spremenila v vojno ambulanco, kamor so pri enih vratih prinašali ranjenci, pri drugih odnašali mrtve, ki jih kmalu niso mogli več pokopavati. Začelo je že primanjkovati hrane, strežniki so zbežali, ostale so FMM same in zdravniki in delale noč in dan brez odpočitka do 21. avgusta, ko so bile junaške sestre, med njimi naša m. M. Kalista, ki je bila dodeljena najdenišnici 100 otrok, izpraznjene po Angležih iz mednarodne četrti, ki so jih iz tega pekla odpeljali — kakor kaže slika — na kamionih z otroki, bolniki, ranjenci in begunci vred. M. Kalista je spremljala težko ranjene. Sprejele so jih sestre presv. Srca v Šanghaju, kjer se nahajajo še sedaj. Od tam je datirano pismo 1. septembra, ki popisuje te dogodke. — V noči 14. oktobra, ko tretjič obhaja svoj redovni god, piše svoji mami tretje pismo. Ima nočno službo, dasi ni bolničarka, pri ranjenih kitajskih vojakih na katol. univerzi »Aurora«, katerim streže in je vsa srečna, da se more žrtvovati za njihov telesni in dušni blagor v delih usmiljenja. Zunaj grmijo topovi, aeroplani napadajo, vedno nove ranjence prinašajo. FMM delujejo že v 5 vojaških bolnišnicah v francoski koncesiji Šanghaja. Še pagodo so spremenili v ambulanco. — (Glej sliko!) Božično pismo piše svojem 20. novembra še vedno kot nočna sestra. V duhu s svojimi združena bo obhajala sladko skrivnost božičnih praznikov, poslušala ubrano pritrkavanje domačih zvonov ob slovenski »sveti noči«, ob tihi zbranosti svetega večera. Ali bi jo radi imeli med seboj? Našli jo bodo v »jaslicah kot pastirico, ki z ovčko — rešeno dušo — hiti h Kralju, da Ga s svojo ljubeznijo ogreva za mlačnost sveta in Mu poje božično pesem sreče, ljubezni in zvestobe...«.

Takšno je delo naših misijonark, polno nepretrganih žrtev, zatajevanja in odpovedi, vse samo iz ljubezni do Boga in do neumrljivih duš, toda zato tudi polno nedopovedljive tihe sreče, v zavesti, da ga izvršujejo v skladu z večnimi sklepi Previdnosti božje kot sodelavke na odrešenju in duhovnem prerojenju človeštva.

Zopet nova slovenska misijonarka

V Argentino je odpotovala v misijone mati M. Karlova Kavčič, doma iz Maribora. Misijonarka je rojena 11. avg. 1911 pri Sv. Trojici v Halozah in je študirala v zavodu šolskih sester v Mariboru, kjer je tudi naredila učiteljsko maturo. Že pokojni oče Peter Kavčič je bil nadučitelj v pok. in je s svojo družino živel v lastni hiši v Mariboru (Smetanova 58). Marica se je že leta 1934 priglasila za vstop v FMM, vstopila pa je 9. maja 1935 v ljubljansko hišo FMM, odšla nato v noviciat v Chatelets v Francijo, kjer je bila 15. dec. 1935 preoblečena in dobila ime m. Marija Karlova. Po dveh letih noviciata je bila poslana v Grottaferrato pri Rimu, kjer je na praznik sv. Jožefa, 19. maja letos, naredila neslovesne obljube in bila sedaj poslana v misijone. Naj spremlja mlado misijonarko Gospodov in Marijin blagoslov!

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

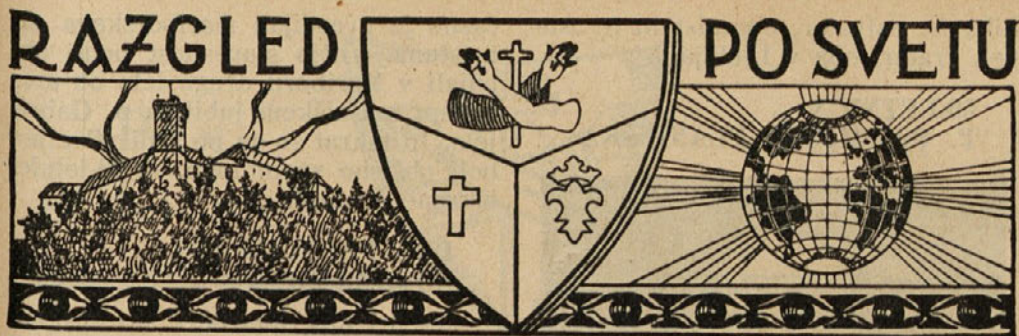
† Elizabeta Kočijaš, Maribor. Naša tretjeredna skupščina je zgubila v tem letu že dvajset članov. Vsakega se spominjamo v molitvi in ga priporočamo božjemu usmiljenju, če bi ga morebiti še potreboval. Posebej pa naj bo zabeležen v „Cvetju“ naš spomin na blagajničarko Elizabeto Kočijaš, ki se je tako nepričakovano poslovila od nas; saj je bila na videz še tako močna in je bolehala le nekaj dni. S svojo ljubeznivostjo in dobroto si je osvojila srca vseh, kar je pričal njen naravnost veličasten pogreb. Kaj zmore plemenit Frančiškov otrok bi nam pokazale njene misijonske zbirke, dobrodelne ustanove in ubožci. Vse, kar je premoglo njeno usmiljeno srce, jim je darovalo in tudi s svojo smrtjo jih je bogato obdarovalo. Škoda le, da o oporoki ni dovolila govoriti, da bi izvedeli vsi, s kakšnimi darovi je zaključila svojo zemeljsko pot. Solze hvaležnosti so lesketale v očeh ubožcev. Daj Bog, da bi nje vzgled obrodil bogate sadove v mariborski skupščini in da bi nam izprosila namesto sebe mnogo novih gorečih Frančiških otrok. Dolgoletni svetovalki in delavki v predstojništvu ter skrbni blagajničarki kličemo mariborski tretjeredniki v večnost: Uživaj ljubezen v Bogu, blaga duša.

† Franc Arh. V Boh. Bistrici je umrl tretjerednik Franc Arh, gostilničar. Bil je globoko veren, čist značaj, vzoren slovenski katoličan. Od mladosti je bil vsak dan pri sv. maši in sv. obhajilu tudi v najslabšem vremenu. Bil je mož molitve. Nikdar ni opustil jutranje in večerne molitve. Naj v miru počiva!

† Ignacij Zupanič, Jarenina. Pri Zupančičevih so imeli letos žalostno veliko noč. Na velik petek jim je umrl oče in stari oče Ignacij. Za njim pa žaluje tudi tretjeredna skupščina v Jarenini, saj je zgubila z njim svojega očeta — dolgoletnega predstojnika. Vsa poročila o njegovi smrti so ga slavila kot moža vzornika v vsakem oziru in tak je bil tudi kot tretjerednik. Natančen in vesten v spolnjevanju verskih dolžnosti si je štel v veliko čast biti otrok sv. Frančiška. Dokler je dopuščalo zdravje, se je z vso gorečnostjo udeleževal shodov; k vizitaciji se je zadnja leta pripeljal z vozom. Zvest Bogu in vnet za izredne pobožnosti kot sredstva in pripomočke na poti življenja je imel božji blagoslov pri vsem svojem delu. Slava takemu možu in daj Bog, da bi mu sledilo mnogo posnemalcev v tretjem redu.

† Frančiška Podgoršek, Vojnik. Dne 9. aprila je umrla v banovinski hiralnici v Vojniku dobra tretjerednica Frančiška Podgoršek. Rojena je bila v Novi cerkvi pri Celju, spadala pa je k ljubljanski skupščini. Bila je vnetá častilka presv. Srca in zvesta naročnica »Cvetja«. Naj v miru počiva!

P. ODILO:

60-LETNICA

P. KAZIMIRJA ZAKRAJSKA

Lepega majnika zadnji dan je slavil svoj 60. rojstni dan apostol slovenskega izseljenstva p. Kazimir Zakrajšek, mestni župnik pri svetem Cirilu in Metodu v Ljubljani.

Rojen je bil v Preserjahu. V frančiškanski red je stopil l. 1897. V mašnika je bil posvečen l. 1902. Prvo njegovo službeno mesto je bilo v Kamniku. Kmalu pa so ga njegovi rojaki izvalili v Ameriko med naše izseljence. In tukaj se je začelo njegovo delo. Brez pretiravanja lahko rečemo: Ako bi ne šel p. Kazimir Zakrajšek v Ameriko, bi imel vrag med našimi izseljenci še boljše čase, kot jih ima!

Svoje delo je začel z Rafaelovo družbo, ki jo je ustanovil v New Yorku l. 1908. Z njim se je začela nova doba slovenskega kulturnega in verskega življenja v Ameriki. Na lastne oči je videl, kako je brezversko časopisje uničevalo vero in moralno naših ljudi. Zato se je takoj ognjevitoprijel tiskovnega apostolata. Že leta 1909. je začel izdajati verski mesečnik Ave Marijo. S svojo dalekovidnostjo in podvzetnostjo je rešil tiskovno podjetje »Edinost«. Iz tega se je razvil katoliški dnevnik »Amerikanski Slovenec«. Izdajal je tudi en angleški in en slovaški mesečnik.

Kot v tiskani tako je bil p. K. Zakrajšek velik strokovnjak v živi besedi na misijonih. S svojimi misijoni je prerodil naše slovenske naselbine. Skozi več let je bil tudi praktični dušni pastir kot župnik v New Yorku, Clevelandu in Chicagi.

Njegovo delo je frančiškanski komisariat v Ameriki in amerikanske Brezje v Lemontu.

Ob srebrnem jubileju mašništva se je vrnil v domovino, pa ne v pokoj, temveč da dela naprej. Ustanovil je novo mestno župnijo pri Sv. Krištofu v Ljubljani ter jo spretno vodi. Poleg tega pa je idejni voditelj vsega dela za naše izseljence. Ob njegovih 60-letnici želimo iz srca, naj dobri Bog venča njegovo delo s trajnimi uspehi.

TRETJEREDNE OBLJUBE

Dne 9. maja sta napravila tretjerredne obljube samostanska tretjerred-

nika fr. Salvator, organist in fr. Angel, vratar, oba v Ljubljani.

50-LETNICA P. GABRIJELA PLANINŠKA

Kdo ne pozna p. Gabrijela? Pa nihče bi mu ne prisodil, da se je že srečal z Abrahamom! To se je zgodilo letos na praznik sv. Jožefa. Rodil se je pod prijazno Ptujsko goro v fari sv. Lovrenca na Dravskem polju. P. Gabrijel je vnet dušni pastir, ognjevit govornik, iskan spovednik, zaželen ljudski misijonar in spreten voditelj III. reda. Večidel svojega duhovniškega delovanja je v Mariboru. Prva leta je bil kaplan v Ljubljani in pred nekaj leti je prišel nazaj v Ljubljano za gvardijana. Pa ker je Drava preveč naraščala zaradi solz, je prišel nazaj v lepi Maribor. Ta-

časno je gvardijan mariborskega samostana. Večjo slovesnost bodo obhajali v Mariboru drugo leto ob srebrnem mašniškem jubileju p. Gabrijela. In takrat se ga bo tudi »Cvetje« bolj obširno spominjalo. K 50-letnici iskrene čestitke!

DVA FRANČIŠKANA NOVOMAŠNIKA

Ne pri nas, temveč v slovenskem komisariatu v Ameriki. Mi nimamo letos nobenega. Amerikanca sta pa: p. Bonaventura Borgola in p. Klement Latjak. Posvečena sta bila oba v Chicagi 22. maja 1938 in novo mašo sta pela 29. maja. Tople čestitke iz domovine, zlasti od urednika Cvetja.

VAŠ OTROK JE SLEP

Mož je pripeljal svojo ženo v katoliško bolnišnico. Bila je v pričakovanju. Redovnice so odkazale ženi sobo. V sobi nad posteljo je visel križ. Mož je zahteval, naj križ odstranijo, z besedami: »Odstranite križ; nočem namreč, da bi na križu obvisel prvi pogled mojega otroka.«

Sestra vznemirjeno odgovori, da je to stvar bolniškega glavnega zdravnika.

Po nekaterih dneh pride mož zopet v bolnišnico obiskat svojo ženo. Njena ura je že minila. »Ali ste križ odstranili iz sobe, sestra?« vpraša redovnico. — »Pojdite h glavnemu zdravniku. On vam bo dal odgovor! Pri njem je tudi otrok.«

Mož gre k zdravniku in pred njim ponovi isto vprašanje. Odgovor se glasi: »Bodite mirni, dragi gospod, vašega otroka prvi pogled ni obvisel na Križanem.« Očetov obraz se razveseli, toda že prihodnji trenutek je njegovo obličje blede kot zid; z jec-ljajočo besedo mu zdravnik pove: »Vaš otrok je slep.«

**Pax
et bonum!**

**Mir in
vse dobro!**

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanje: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od do-brote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 45 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnjega po-jasniti, se lahko pismeno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebnost pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

Nameravam se poročiti in sem se odločila, da zaradi tega stopim iz Podpornega odseka III. reda. Koliko dobim izplačanega?

Odgovor na to vprašanje je povsem razviden iz 10. člena splošnih pogojev Podpornega odseka, ki pravi: »Kdor stopi iz Podpornega odseka, mu zapade ena tretjina že zapadlih članskih prispevkov, ostanek se mu pa na zahtevo izplača.«

Možni so sedaj trije primeri. Oseba, ki se misli poročiti, prvotno tega ni nameravala storiti in je zato redno plačevala svoje mesečne pri-spevke ter je vrhu tega plačala še za nekaj let naprej, češ da bo bolj brez skrbi, ako bi slučajno kdaj bila brezposelna. Ako se recimo taka oseba hoče poročiti in dobi moža, ki ima itak pokojnino, je zanjo večjega pomena, da si kupi, kar potrebuje za poroko, kakor pa da bi še nadalje ostala članica Podpornega odseka. Ona dobi izplačano vse, kar je bilo preveč vplačano in še ni zapadlo do tedaj, ko je izjavila, da izstopi iz Podpornega odseka. Vrhu tega dobi izplačani še dve tretjini vseh pri-spevkov, kar jih je do tedaj plačala, in zadeva je s tem zanjo urejena.

Drug primer je mogoč, da kaka oseba sicer ni plačala nič naprej, vendar pa je sproti poravnava vse svoje članske prispevke. Taka oseba dobi nedvomno izplačano vse, kakor po predpisih splošnih pogojev mora biti, to se pravi Podporni odsek ji izplača dve tretjini vseh zapadlih zne-skov, ki jih je do sedaj vplačala, ena tretjina pa ostane po predpisih Podpornega odseka v prid ostalim članom Podpornega odseka.

Tretji primer: Zgodi se lahko, da se kaka oseba vpiše v Podporni odsek III. reda, nekaj časa redno plačuje svoje prispevke, potem pa nenkrat preneha in čez pol leta ali čez eno leto pa izjavi, da hoče izstopiti iz Podpornega odseka, ker se poroči, in zahteva, naj se ji izplača pripadajoči znesek. Recimo, da bi taka oseba bila vpisana v II. razred Podpornega odseka, da bi plačevala din 30.— kot svoj mesečni prispevek. Plačevala bi redno recimo 4 mesece, to je v skupni vsoti 120 din. Potem pa bi prenehala plačevati 6 mesecev ali eno leto in bi izjavila, da zaradi poroke izstopi iz Podpornega odseka III. reda. Po pravici zahteva, naj se ji izplačata dve tretjini vplačanih zapadlih mesečnih prispevkov, toda ona je pozabila, da je od njenega vstopa v Podporni odsek do njenega izstopa preteklo devet ali petnajst mesecev in da bi torej morala znašati skupna vsota njenih prispevkov 270 din ali celo 450 din. Ako torej razdelimo to svoto na tri dele, bi ona morala dobiti, ako bi bila redno plačevala, 180 din ali celo 300 din.

Ker pa ni plačevala že pol leta oziroma celo leto svojih prispevkov, zato v prvem primeru zapade Podpornemu odseku 90 din, 30 din pa od vplačane vsote dobi izplačan. V drugem primeru pa, ko eno leto ni plačevala nič, zapade Podpornemu odseku 150 din, ona pa ne dobi izplačanega nič in še Podporni odsek je pri tem prikrajšan za 30 din, katere bi po splošnih pogojih moral prejeti.

Splošni pogoji Podpornega odseka so obvezni obojestransko za upravo Podpornega odseka in prav tako tudi za člane Podpornega odseka, ker jih obadva podpišeta, člani na pristopni izjavi, uprava odseka pa na polici. Če morda želi kdo še kakega pojasnila, se brez skrbi lahko obrne na nas ustno ali pismeno.

Več misijonskih poklicev!

Misijonar pripoveduje: Izza svojih otroških let sem bil goreč član in prav navdušen podpornik »Dejanja sv. detinstva Jezusovega« z namenom, moliti za misijone in pobirati prispevke za odkup poganskih otrok. Nestrpno sem vedno pričakoval dneva, ko smo dobili v roke rdeče zvezke, naš misijonski mesečnik. Z največjim zanimanjem sem ga prebiral in prečital vse do zadnje vrstice. In ko sem potem zvečer v krogu svojih dragih domačih pripovedoval ganljive dogodke iz življenja misijonarjev, o katerih sem bil čital, tedaj so se mi vedno oči orosile in srce se mi je ogrelo zaradi sočutja z nesrečnimi poganskimi otroki. Bil sem prav za prav že takrat mali apostol v domačem krogu. To mi pa le ni prišlo na misel, da bi šel sam tja v daljne kraje k poganom, da bi tam tistim nesrečnim malčkom pripovedoval o Jezusu in jim pomagal v njihovi veliki bedi. Tedaj pa stopi nekega dne pred mene misijonar s častljivo brado in me vpraša: »Fantek, kaj bi pa ti rad postal?« In še preden sem mu mogel odgovoriti, je misijonar vprašal dalje: »Ali ne bi hotel postati misijonar, da bi mnogo poganov, otrok in odraslih pripeljal k Jezusu in v sveta nebesa?« V tem trenutku sem začutil neko razsvetljenje, spoznal sem svoj poklic, najlepši poklic na svetu, in postal sem misijonar. In nikoli se nisem kesal tega koraka. Kljub različnim težavam in naporom sem bil vedno srečen in zadovoljen. — Tako misijonar.

Misijonski poklic, najlepši poklic! Kdo bi si upal dvomiti, da je ta poklic zares lep in vzvišen? Saj je to poklic Kristusa samega in njegovih apostolov. Misijonar oznanja poganom sveti evangelij in vse njegovo delo velja reševanju neumrjočih duš. Na svoj prapor je zapisal

besede: »Za Kristusa in za duše vse svoje moči, da, če treba, tudi življenje in kri!«

Misijski poklic je idealen. Misijskar gotovo pokaže veliko požrtvovalnost in nesebičnost, če zapusti drage domače, ljubo domovino, udobnosti moderne kulture in se v daljni tujini trudi in potí, dela in trpi za najnesrečnejše, samo da bi tem revežem pomagal iz teme poganstva in jih rešil večne pogube.

Zaslужen je misijski poklic gotovo tudi. Brez dvoma doživlja misijskar pri številnih težavah svojega poklica veselje, zadoščenje za žrtve, ki jih je položil Gospodu na oltar, in iskreno hvaležnost in otroško vdanost novospreobrnjenec. In kako radost in srečo bo dosegel v večnosti, če se je vse življenje trudil, da bi kar največ duš rešil za nebesa! Za zvesto apostolsko delo bo prejel tudi lepo plačilo apostolov. In duše, katere je pripeljal h Kristusu, mu bodo vso večnost hvaležne za to neizmerno srečo.

Misijski poklic je prav zanimiv. Kaj misijskar vse vidi in doživi že na potovanju v misije! In življenje v poganški deželi! Drugo podnebje, drugačno rastlinstvo, svojevrstno živalstvo. Ljudje s čisto drugimi šegami in navadami. Življenje misijskarjevo ni enolično, temveč zelo pestro. Misijskar se udeležuje ne samo kot duhovnik in učitelj, ampak tudi kot stavbenik in zdravnik, znanstvenik in inženir, in znanje vsakega rokodelstva mu pride prav. Tako se zadovolji nagnjenje in veselje do različnih strok.

Misijski poklic nikdar ni prenapolnjen. Brezposelnosti tu sploh nikoli ni. »Žetev je velika, le delavcev je malo.«

Če je misijski poklic tako lep in vzvišen, tako časten in idealen in tudi zaslužen ter dela v tem stanu vedno dovolj, zakaj se jih pa vendar za ta poklic odloči tako silno malo? Ako pomislimo, da imamo mi Slovenci v misijah samo 12 misijskarjev-duhovnikov (misijskih bratov in misijskih sester pa nekaj več), tako da pride na 100.000 Slovencev en misijskar-duhovnik, je to zelo zelo malo. Kaj je temu vzrok?

Da je Bog dal samo tako majhni peščici Slovencev misijski poklic, tega si vendar ne bo upal nihče trditi.

Morda se premalo govori, pridiguje, piše o misijskem poklicu. Morda se premalo moli v ta namen. Morebiti se težave in nevarnosti v tem stanu pretiravajo in se s tem marsikdo ostraši in odvrne od misijskega poklica. Morda starši, kateheti, učitelji in drugi vzgojitelji premalo gojijo misijske poklice, premalo opozarjajo mladino na veličino verskega in kulturnega dela, ki ga vršijo kat. misijskarji širom po svetu. Mogoče manjka požrtvovalnosti in nesebičnosti, ki jo zlasti ta stan zahteva. Kdor je doštudiral, si le prerad zaželi dobro službo in bolj udobno življenje. Koliko dijakov bi lahko postalo misijskarjev, ako bi le hoteli posvetiti svoje moči in zmožnosti delovanju v najbolj zapuščenem delu vinograda Gospodovega. Morda manjka včasih staršem razumevanja za božji klic. Sin želi postati misijskar, hči misijska sestra, pa ga ne puste, pa ji branijo in ubranijo. In odgovornost takih staršev pred Bogom!

Še en vzrok, zakaj je med Slovenci tako malo misijskarjev, bi rad omenil, ki pa gotovo ni zadnji in najredkejši. Marsikak deček bi rad postal misijskar in starši bi ga tudi pustili, da, bili bi tega celo veseli. Toda sredstev za študij ni. Kdo naj nosi stroške za šolanje? Tole oviro bo treba po možnosti odpraviti.

Podpirajte vsak po svojih močeh dijake, ki se žele posvetiti misijskemu poklicu! Pomagajte s podporo zavodom, kjer se vzgajajo bodoči misijskarji! Misijonišče Knobleharjev zavod v Dravljah pri Ljub-

ljani se z mladimi afriškimi misijonarji toplo priporoča vsem misijonskim prijateljem za podporo v denarju, v živilih ali drugih potrebščinah, da bo moglo sprejeti kar največ nadebudnih dečkov tudi revnih staršev in jih vzgojiti v misijonarje za delo med poganskimi zamorci. Letos ob 80 letnici smrti dr. Ignacija Knobleharja, tega slavnega slovenskega misijonarja v Afriki, naj bi se število marljivih misijonskih gojencev in blagih misijonskih dobrotnikov Knobleharjevega zavoda znatno pomnožilo. Molimo, žrtvujemo, delajmo, da se to uresniči!

Kako je z novimi naročniki?

Zopet smo dobili nekaj novih. Preberite imena. Nekateri skupščine se vsega oprimejo, kar berejo v »Cvetju«. Drugim bi lahko pa s kladivom tolkel na ušesa, pa ne bodo slišale. Dve skupščini sta priglasili, da bosta prodajali posamezne številke vsak mesec pri shodu. Skupščina v Rožeku na Koroškem jih je naročila 20, skupščina Križ pri Kostanjevici pa 10. »Cvetje« ni naročil duhovnik, temveč eden od predstojništva. Tako je prav! Zakaj vse nalagati duhovniku? Duhovnik je navadno preobložen z drugim delom in res nima časa za to. Zato imajo skupščine svoja predstojništva, svoje odbore. Ti se morajo malo bolj gibati, ne samo časti uživati! Predstojništva, zganite se! Razpečavajte »Cvetje« pri shodih! Po 2 dinarja izvod!

Novi naročniki »Cvetja«

Iz Maribora 31 in ti so: Lukančič Anica — Flucher Štefaniya — Rezar Terezija — Jager Fani — Jurtela Terezija — Benet Milan — Ojsteršek Marija — Urankar Katarina — Zorko Jakob — Šticl Terezija — Habjančič Uršula — Kirbiš Marija — Miglic Marija — Šolinc Marija — Paskalo Ivanka — Enci Roza — Smodiš Ladislav — Plavčak Marija — Merčun Frančiška — Ačko Terezija — Strelli Petrina — Germek Antonija — Knaflič Neža — Goričan Ana — Ban Jožefa — Šetar Ana — Medvešek Anita — Černuta Matilda — Anderle Terezija — Fon Nada — Germ Matilda — Mešiček Francka — Vollfinger Barbara — Šuman Ivan — Polanec Terezija — Kerec Miha — Sraka Matija — Elikan Stanislav — Kravcar Helena — Vinšek Kristina — župni urad Polenšak — Ornik Franc — Gnidec Terezija — Planecki Ivana — župni urad Ponikva (Italija) — Štirn Josip — Šelih Marija — Parfant Marija — Vasle Marjeta — Peternel Francka — č. g. Janko Leber — Tretji red Sv. Križ pri Kostanjevici (10 izv.) — Slokar Izidor — Luzar Jožefa — Blažič Jožefa — Lipnikar Katarina — častite sestre, Belgrad — Vrančič Pepca — Vrhunec Ivana — Sebanec Feliks — č. g. Matija Tome.

Skupaj 70 novih. Od zadnjič 1182. Vseh novih 1259.

Zahvale

Neimenovana oseba se zahvaljuje pokojnemu nadškofu dr. Jegliču za dvakratno uslišanje v važni zadevi.

M. K. in M. V. se zahvaljujeta za dobljeno službo Mariji Pomagaj na Brezjah in sv. Judi Tadeju.

Največji slovenski denarni zavod

Mestna hranilnica ljubljska

*
Lastne rezerve nad
Din 26,000,000.—

*
Prirastek novih vlog v januarju 1938
Din 14,075,000.—

*
Prirastek novih vlog v februarju 1938
Din 10,694,000.—

*
Prirastek novih vlog v marcu 1938
Din 10,572,000.—

*
Vloge vsak čas razpoložljive.

*
Za vse obveze hranilnice jamči
Mestna občina ljubljanska

Misijonski poklici

Dečki, ki žele nekoč
kot misijonarji (du-
hovniki ali misijonski
bratje) delovati med za-
morci, se sprejmejo v
Knobleharjev zavod. —
Mesečnina za dijake niz-
ka. Ti obiskujejo škof.
klas.gimnazijo v št.Vidu.
Za pojasnila se je obr-
niti na misijonišče

Knobleharjev zavod

Dravljje p. št. Vid nad Ljublj.

Pozor!

Predpis za one cerkve in župnije, ki imajo
privilegij **porcijunkulskih odpustkov**, je,
da mora biti v cerkvi izpostavljena podoba
sv. Franciška Asiškega. Podobe lahko naro-
čite pri Upravi Cvetja v Ljubljani. V naši
skupščini imamo namreč umetnico, ki bo
rada in poceni v tem oziru postregla. Naro-
čite o pravem času!

Slike so oljnate, 1 m visoke in 70 cm široke.
Cena okoli 500 din.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Franciškinska ulica, poleg Franciškinske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svelinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od Din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila

Molitvenike, slike, pisarniške potrebnosti:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.

NAŠA LJUBEZEN TEBI, GOSPA

s krasnimi slikami

in v res lepi opremi. Spisal dr. p. Roman Tominec, O.F.M.